

<p>Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.</p>	<p>Agreement # 40005374/ Registration # 09089</p> <p>Datum, dokdy jsou noviny předplacené, je v pravém horním rohu štítku!</p>	<p>Telefon: 416/530-4222 Fax: 416/530-0069 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com</p>
--	--	--

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 3.-4.

(353.-354.)

Vol. 16.

Thursday,

February 16,

2006

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Olympiáda zaklepala na dveře

Nedávno zemřelý exilový bojovník pan Zdeněk Slavík dělil odpůrce komunismu na ty, kteří se rozhodli pro boj z blízka a pak ty, kteří bojují na dálku. Bojovníci na krátkou vzdálenost byli chartisti, političtí vězni, vyznávající církev či underground. Na dálku se pak zápasilo z exilu.

Ve své podstatě to byl správný přístup. Jedni bez druhých by těžko mohli existovat. Podle tohoto klíče bychom dnes v předvečer olympiády mohli rozdělit i olympioniky. Jednak jsou to ti, co si zvolili boj z blízka a již se pomalu sjíždějí do Turínu. My, *dálkoví olympionici* jsme se rozhodli pro boj u televizorů, počítačů, rozhlasových přijímačů. Adrenalin pro naše netrénovaná těla je však ještě nebezpečnější než pro výkonné sportovce, pro které je lámání rekordu pouhou hračkou. Podobně jako aktivním sportovcům, i nám sportovcům dálkovým hrozí řada nebezpečí. Při neobratném manipulováním s pultem si můžeme v rozhodujících momentech utkání Česko-Kanada přerušit šlachy pravé ruky. Aby byl přenos z alpského lyžování existenciálně prožitý, i my volíme pro tuto disciplínu místa se sníženým množstvím kyslíku v ovzduší - nejlépe restaurace, či bary. Před závodem na běžkách se doporučuje lavor se studenou vodou, aby nohy byly patřičně prochládlé. V okamžiku startu pak nohy vytáhneme a spolu se závodníky můžeme cítit, jak krevní oběh funguje. Pocity skokana na lyžích Jakuba Jandy lze částečně nasimulovat ve výtahu na torontské CN Tower. Doporučuje se vzít příruční televizor a zapnout ho při jízdě dolů.

Jak kdosi řekl, olympijské hry jsou příležitostí pro lidi, kteří mají výčitky, že nic pro své zdraví nedělají, aby zasedli k televizorům a alespoň na čas se zbavili těchto nepříjemných pocitů.

Kromě olympijských her v přímém přenosu, které nás čekají, jsem minulý týden viděl ještě jednu výstavu, kde byli *olympionici věční*. Ti, kteří se s pozemským životem již rozloučili, ale jejich tělo bylo použito při anatomické výstavě *Body Worlds 2*. Německý lékař Günther von Hagens v roce 1977 zavedl novou technologii (plastination), kdy jsou jednotlivé části lidského těla pod vývěvou zbaveny tekutin a nahrazeny umělou hmotou. Díky této metodě můžeme vidět, jak fungují jednotlivé svaly či orgány v lidském těle. Dr. Günther von Hagen (mimořádně vyhoštěný z východního Německa za to, že protestoval proti okupaci Československa v roce 1968) se snaží ukázat, jak se napínají svaly sportovců v extrémních pozicích. To se mu nejlépe daří při gymnastice a při zimních sportech jako je krasobruslení či skoky na lyžích (na snímku vpravo). Pokud byste tedy chtěli vidět, jak jsou napínány svaly skokana na lyžích a vidět to trochu jinak než jak je to ukázáno v televizním přenosu, pak můžete navštívit výstavu *Body Worlds 2* v Ontario Science Centre (770 Don Mills Road, Toronto. Tel.: 416/696-1000). Výstava je otevřena denně od 10 do 17 hodin. V závěru týdne je možnost vidět výstavu i večer. Na vlastní oči se pak můžete přesvědčit i jaký je rozdíl mezi plícemi, které mají nedostatek kyslíku ve vysokohorském prostředí a v restauraci čtvrté cenové skupiny. Výstava potrvá stejně jako Zimní olympijské hry v Turínu do 26. února 2006.

Aleš Březina

Z VÝSTAVY BODY WORLDS 2 V ONTARIO SCIENCE CENTRE

Petr Chudožilov: Evropou obchází strašidlo

V hlavě nejednoho obyvatele *starého* kontinentu, ať už žijeme na Rýně, Pádu, Vltavě či Seině, obchází strašidlo xenofobie, strachu z cizinců. Lidé v obavách před ztrátou vlastní identity a jejím rozplynutím v mlhavém pojmu Evropan rádi zapomínají, že také jejich předkové kdysi *přivandrovali vodněkud*. Cizinci s sebou přináší - kromě neobvykle znějícího jména, doposud neznámých nemocí, odlišných kulinářských zvyklostí, kuriózních božstev a v první generaci někdy i sociální zátěže - především skvělou příležitost, porovnat naši vlastní kvalitu a pohled na svět s něčím doposud nepoznaným. Obstojíme? Nevyplatilo by se převzít nový užitečný trik?

Mnohý národ se může pyšnit velikánem ducha, jenž se narodil někde docela jinde. Dokládá to příklad Jana Amose Komenského, jednoho ze světově nejproslulejších Čechů vůbec. Když roku 1670 zemřel Komenský, učitel národů, tvůrce revoluční pedagogické metody škola hrou a mravní autorita známá celé tehdejší vzdělané Evropě, zaklepala jeho duše na nebeskou bránu.

Anděl vrátný, zapisující do knihy věčnosti data nově přichozích, se Komenského zeptal na jeho národnost. Učitel národů se dlouze zamyslel. „Jak jste mluvili doma?“ zeptal se anděl povzbudivě. „Rodiče byli Slováci,“ odpověděl

Komenský. „Napíšeme Slováci!“ odpověděl anděl. „Ale narodil jsem se na Moravě,“ namítl Komenský. „Kdepak jsi chodil do školy?“ vyzvídal anděl. „V Přerově a Heidelbergu,“ řekl Komenský. „Víš co?“ zeptal se anděl mazaně, tadyhle se podepiš!“ Učitel národů se podepsal jako *Johann Amos Comenius*. „Tedy Němec,“ navrhl anděl už trochu netrpělivě. „Psal jsem latinsky a německy, nejraději však česky. Moje nejmilejší dílo, slovník *Poklad jazyka českého*, shořelo při požáru v polském Lešnu,“ odušil Komenský. „Žil jsi v Polsku?“ chytil se anděl za hlavu. „Po celé Evropě, když mě vyštvali z domova,“ řekl Komenský.

„Takhle bychom se nikam nedostali,“ pravil anděl vrátný nervózně, „řekni, kde tě pochovali!“ „V Holandsku!“ usmál se Komenský, kterého jeho vlastní případ začal bavit. Anděl zoufale zavyl. V tu chvíli se přišoural neobyčejně starý muž v dlouhé bílé košili. Nad jeho hlavou se vznášelo světlo, uskupené do trojúhelníka s okem uprostřed. Všichni andělé potloukající se kolem nebeské brány se mu uctivě ukláněli. „Napiš tam jednoduše *Evropan!*“ poradil starý muž andělu vrátnému. Vzal Komenského za ruku a odvedl ho rovnou do nebeské knihovny.

Listopad 2004

Přetištěno s vědomím autora a *Hospodářských novin*.

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583

GST Business # 86957 0572 RT0001

Paid in Toronto

CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

published by ABE

P.O. Box 176, Station „E”,

Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222

Fax: 416/530-0069

E-mail: abe@zpravy.ca

abe@satellite1-416.com

www.satellite1-416.com

www.zpravy.org

www.zpravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 21
Tel.: 274 777 476 nebo 495 269 285

Fax: 274 770 929

Aleš Březina - redaktor;

Advertising rates: 22.00 per inch/col.

1.65 CDN \$ per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 32,71+2,29 = 35,00,

pro ostatní svět CND \$ 48-, US \$ 35 -

v ČR 600 Kč, na Slovensku 800 SK

PDF elektronicky \$ 22 -

V ČR a na Slovensku 150 Kč (200 SK)

Churches

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY V TORONTĚ

Československý baptistický sbor (Czechoslovak Baptist Church); 200 Annette St., Toronto, Ont. M6P 1P6. Zpívá pěvecký sbor. Každý je srdečně vítán. Začátek nedělních bohoslužeb je v 11:00. Středeční biblická hodina v 19:30. Rev. Ján Banko. Tel.: (905) 337-7457.

KITCHENER: Každou druhou neděli v měsíci v 17:00 - Benton Baptist Church

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky - neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: (416) 656-0473. Duchovní správce: Rev. Basíl E. Coward.

Římsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Ne.: 11:00, po a št.: 8:00, út., st. a pá.: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Ne.: 9:00 a so.: 17:00. Farár: M. Verčimák. Tel.: (905) 712-1200, fax: (905) 712-0974.

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Rev. Libor Švorčík. Tel.: (416) 532-5272, fax: (416) 516-5311.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: (416) 658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedel'a: 9:30 (angl.), 10:45 (slovensky).

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 531-4836. Farár: P. Dolinský. Bohoslužby 9:00 angl., 10:30 slov.

Slovenská grécko katolícka katedrála Premenenia nášho Pána-Slovak Greek (Catholic Cathedral of Transfiguration of our Lord) 10350 Woodbine Ave., Markham, Ont. L6C 1H9, Rev. John Fecko a Rev. M. Čajka. Bohoslužby: 9:30 anglicky, 10:30 slovensky.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth.

Kat. bohoslužby mimo Toronto

Burlington: Holy Sepulchre Cemetery-neděle 15:00 hodin. Duch. správce: Pavel Norbert Rous, St. Adalbert R.C. Mission, 464 Plains Rd. W., Burlington L7T 1H2. Tel.: (905) 523-1932.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandice: (Lyndale a Hinchey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: Sobota 19.11. 2005 v 17 hodin.

Kingston: Kaple Newman House, 192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: Sobota 19. 11. 2005 v 9:00.

Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: Neděle 20. 11. 2005 v 11:00

Masarykův ústav

Sokol Toronto

Torontská odbočka ČSSK

srdečně zvou krajskou komunitu

na oslavu narozenin

Tomáše Garrigue Masaryka

spojenou s oslavou 75. výročí

Masarykovy doplňovací školy

Oslava se koná

v neděli 5. března 2006 ve 14 hodin

v Hale kostela sv. Václava

496 Gladstone Ave.

(Dufferin & Bloor)

Zvláště zveme bývalé učitele a žáky!

Přijďte si zacvičit nebo zahrát volejbal do Sokola!

Cvičební hodiny od 17. září 2005 do června 2006:

Děti - každou sobotu od 15:30 do 17:30 hodin

v tělocvičně klubu Steeles West Gymnastics,

61 Magnetic Drive, Unit 21

(jižně od křižovatky ulic Steeles Avenue West a Dufferin Street)

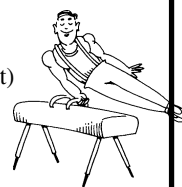
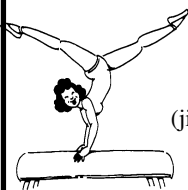
Dospělí - každou středu od 20:00 do 22:00 hodin

Volejbal - každé pondělí od 20:00 do 22:00 hodin

George Harvey Collegiate, 1700 Keele Street

(jižně od křižovatky ulic Eglinton Avenue West a Keele Street)

Informace: Jan Waldauf 416/626-3476, Ivo Sypták 416/656-0490

Česká televize Nový Záběr

vysílá v Ontariu vždy v sobotu opět v 10:00 hodin

opakování v úterý v 7:30 hodin

na stanici OMNI 1 (V Torontu kanál 47/kabel 4, 101 a 804)

E-mail: slepckovam@sympatico.ca.

Infomační a imigrační středisko ČSSK

Úřední hodiny jsou jednou měsíčně,
vždy první úterý od 19 do 20 hod. (po předchozím zavolání)
v budově kostela sv. Václava, 496 Gladstone Ave.

(Křižovatka Bloor St. W. a Dufferin St.)

Poštovní adresa je:

P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, On. M8X 2Y8

Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940

E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca

Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK

Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.

450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1

Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu

Středa: 16:00-21:00, pátek: 16:00-18:00.

Tel.: 416-431-9477

Satellite 1-416 jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin.

Jsmo přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění. Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor.

Přebírání původních článků a informací je možné,

pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskutuje sleduje.

Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada, through the Publication
Assistance Program (PAP) towards our mailing costs.

Canadian
Heritage

Patrimoine
canadien

Paní

Bohumila (Míla)

Třetinová

dlouholetá pracovnice ČSSK

matka tří dětí

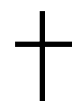
a babička šesti vnoučat

zemřela 5. února 2006

po krátké těžké nemoci

ve věku 74 let v Bellevillu, Ontario

Miro Třetina - manžel

25. ledna uplynulo pět let od dne, kdy od nás navždy odešel náš drahý manžel, tatínek a tchán, pan

Břetislav Kroulík.

Břetislav Kroulík byl pracovníkem naší komunity, řadu let působil jako redaktor Nového Domova, neúnavně pracoval v Českém a Slovenském Sdružení v Kanadě a nezištně pomáhal, kde to bylo třeba.

Byl to člověk velmi inteligentní, přímý, charakterní, dobrý a laskavý

a také zábavný a vtipný.

Kdo jste Břetu znali,

zavzpomínejte s námi.

Barbora Kroulíková, Barunka a Mike Sherriffovi

Internet

Naše internetové stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků v našich novinách.

Aktuální vždy v den vyjití novin.

www.satellite1-416.com

www.zpravy.org

Kalendář

Co se připravuje

v krajské komunitě v Kanadě

www.kalendar.satellite1-416.com

Kalendář

16.2. (čt.) 20:00

17.2. (pá) 20:00

18:2 (so) 16:00 a 20:00

Moje teta, tvoje teta

V. Postránecký, N. Jiráňková

Nové divadlo

Joe Workmen Auditorium

1001 Queen St. W.

28.2. (so) 18:00

Fašiangová zábava

Kostel sv. Cyrila a sv. Metoda

5255 Thornwood Dr.

23.2. (čt.)

Velvet Revolution

History Television

5.3. (ne) 14:00

Oslavy T.G.M. a dopl. školy

Hala kostela sv. Václava

Moje teta, tvoje teta ve čtvrtek 16. února ve 20 h.

V hlavní roli Václav Postránecký

Než usedneme do křesel v hledišti divadla a než se zaposloucháme do prvních slov našeho hrdiny, povězte si něco o autorovi a inscenaci, která se jako originál zrodila pod názvem Vigil. Napsal ji současný kanadský dramatik Morris Panych, jehož rodištěm je nádherné Calgary, a vyrůstal pak v Edmontonu.

Bez nadsázky by se dalo o něm říci, že na co v dramatickém umění sáhne, to se mu daří. Vedle spisovatelství také režuruje - je podepsán pod třiceti divadelními produkcemi. Se stejnou vervou i hraje, nejčastěji na divadelní scéně, kde má za sebou padesát rolí, i když na svém kontě má i nějakou tu roli filmovou, např. v X-Files. Filmová adaptace vlastní hry *The Overcoat* získala sedm nominací na cenu Gemini. Dnes, ve svých nejproduktivnějších třiapadesáti letech, patří k nejhranějším autorům v Kanadě, znají jej v Británii i v Americe. Přibyla střední Evropa.

Že jsou jeho hry úspěšné, dokumentuje fakt, že čtrnáctkrát vyhrál Jessie Richardson Award za herecké role a režii, šestkrát byl nominován na torontskou Dora Mavor Moore Award a třikrát na Chalmers Award. Jeho hra *Vigil* získala tři Jessie Awards v roce 1996 včetně ceny Outstanding Original Play - cena Za vynikající původní hru. V roce 1994 mu bylo uděleno kanadské vyznamenání Governor General's Award for Drama (Řád generálního guvernéra za dramatickou tvorbu) za hru *The Ends of The Earth*.

Jeho první inscenace *Last Call*, premiérována v Tamahnos Theatre ve Vancouveru v roce 1982, obletěla celou Kanadu. Záhy se dočkala i adaptace TV CBC jako *The Television Show*, kde spolupůsobil jednak sám autor Morris Panych, a jednak skladatel a výtvarník Ken MacDonald, který pro ni napsal hudbu. Konečně, právě tento skladatel se stal nedílnou součástí Panychovy divadelní produkce. Je stejně jako jeho kolega Panych nadán vícero talenty - nejvýrazněji hudbou a výtvarnictvím. Jako návrhář působí na hlavních divadelních scénách západní Kanady a v torontském Tarragon Theatre a v CanStage Company Toronto, kde uvádějí nejlepší díla domácích a zahraničních autorů.

Jeho práce byla oceněna čtrnácti Jessie Richardson Awards a dvěma Dora Mavor Moore Awards. Úspěšně pracuje i pro TV a film, čehož je důkazem Gemini Award for Best Production za filmovou verzi Panychovy *The Overcoat*.

Dlouho jsem byla na pochybách, zda něco o hře, kterou pod režijním zpracováním Václava Postráneckého ve světové premiéře uvidíte ve čtvrtek 16. února v Joseph Workman's Auditoriu v Torontě (a v reprízách v pátek ve 20 hodin a v sobotu v 16 a ve 20 hod.) vůbec psát. Podle mého názoru je delikátní jak útvarem, tak i obsahem, že by si její zákoutí měl odhalovat divák sám, aniž by mu někdo asistoval. A tak raději jsem tuto chuť potlačila a nechávám celé to vstřebávání jenom na divákovi.

Ovšem za pozornost - a proto režisér Nového divadla v Torontě Pavel Král, a pro tentokrát i producent, po této nabídce s takovou chutí sáhl - stojí herecký výkon pana Postráneckého. Vedle něj se setkáme s herečkou dnes již klasické generace českého herectví Ninou Jiránkovou, která ovšem jen zdánlivě má roli statickou. A když už jsme u paní Jiránkové, připomeňme si, že jsme se s ní mohli setkat ve filmech *Trhala fialky dynamitem* (1992), v TV hře *Plivník*

(1991), *Silnější než já* (1990), *Den D* *Dáší B.* (1990), *Jak napálit advokáta* (1980) aj.

Ta nejsložitější úloha stojí na Václavu Postráneckém. Pokud jej jako herce znám, nikdy mě nezklamal. Považuji jej za herce ze staré české herecké školy. Za takového herce, s nímž se budeme rádi setkávat ať už na filmovém plátně či na záznamech inscenací i po dlouhých letech, protože instinktivně rozpoznáváme, že jeho práce je naplněna poctivostí. Jako třeba u Zdeňky Baldové, Oldřicha Nového, Václava Vosky, Miloše Kopeckého, Jany Hlaváčové, Viktora Preisse či Ivany Chýlkové aj., o kterých ani neříkáme, že hrají, ale tou postavou prostě jsou. Je to herec všestranně použitelný - v komediích, ve filmech, jako konferenciér, je nedostižným vypravěčem, těžce zastupitelným v dabingovém studiu, působil jako pedagog na vysoké umělecké škole, kde - jak se sám kdesi vyjádřil - učil režiséry práci s herci. Je respektovaným režisérem, nemá daleko k návrhům scény, zvolili jej za prezidenta Herecké asociace. A aby výčet jeho životních funkcí byl úplný, připočteme ještě roli otce Lucii a Vilémovi a dnes už i dědečka Filipovi a Jakubovi, které tak děsivě rád se svojí ženou

rozmažluje.

Životní příležitosti mu dovolily nahlédnout do mnoha chodbiček tajemství divadelnictví. Anebo spíše naopak - pro poctivě obhospodařovaný talent se mu ty chodbičky přirozeně otvíraly? Konečně, přesvědčte se sami. V žádném případě byste si tuto hru neměli nechat ujít. Původní režijní verze V. Postráneckého (překlad Alexandr Jerie) byla připravená pro Divadlo v Řeznické, kde měla českou premiéru 1. dubna loňského roku.

Titul této hry (v nové režijní úpravě pana Postráneckého pro její uvedení na scéně Nového divadla) bude v pořadí již třetím komorního ladění, který v této sezóně Nové divadlo svým divákům nabízí. Každá však měla svou specifikum, a tato je neotřele výjimečná. *Vancouverský Sun* o hře tvrdí, že to, co právě objevil, je něco tak děsivého, tak tragického a ještě tak strašného a černě humorného, že smích je tím jediným, čím se na to dá reagovat... Přijďte si ji tedy vychutnat s námi.

PS: Nezapomeňte, rezervace na všechna představení jsou nezbytná. Podrobnosti a kontakty viz plakát.

Věra Kohoutová

NOVÉ DIVADLO V TORONTĚ
VÁS ZVE NA ČERNOU KOMEDIÍ
Morris Panycha

POZOR! Tentokrát se představení konají pouze
ve **čtvrtek 16. února 2006 v 8 hod.**
v **pátek 17. února 2006 v 8 hod.** a
v **sobotu 18. února 2006 ve 4 & 8 hod!**

RESERVACE NUTNÉ

přes den: (416) 363-7686 • večer: (416) 463-3182

Joseph Workman Auditorium
1001 Queen St. West, Toronto

Letenky věnovaly
České Aerolinie. Děkujeme!

Czech & Slovak Institutions

České velvyslanectví

Czech Embassy
251 Cooper St.
Ottawa, ON K2P 0G2
Tel.: (613) 562-3875
Fax: (613) 562-3878
E-mail: ottawa@embassy.mzv.cz

Slovenské velvyslanectví

Slovak Embassy
50 Rideau Terrace
Ottawa, ON K1M 2A1
Tel.: (613) 749-4442; 749-4450
Obch. zast.: (613) 749-3178; Fax: 749-4989

Český konzulát v Montrealu

Czech Consulate in Montreal
1305 Ouest Avenue des Pines
Montreal, QC H3G 1B2
Tel.: (514) 849-4495
Fax: (514) 849-4117
E-mail: montreal@embassy.mzv.cz

Honorary consulates of the Czech Republic

Calgary, AB

Honorary Consul:

Jaroslav Jelínek

611-71st. Avenue SE.,
Calgary, AB T2H 0S7
Tel.: (403) 269-4924,
fax: (403) 261-3077.

E-mail:

jelinek@terramanagement.com.

Honorary consulates of the Slovak Republic

Vancouver, BC:

200-247 Abbott St.
Vancouver, BC V5Z 1E4
Tel. & Fax: (604) 682-0991
www.slovakia.org
Hours: Tuesday 14:00-16:00
Thursday 10:00 - 12:00
Mr. Stanislav Lisiak, Honorary Consul
Jurisdiction: British Columbia

Calgary, AB:

208 Scenic Glen Place N.W.,
Calgary, AB T3L 1K3.
Tel. and Fax: (403) 239-3543
Hours: Monday and Thursday
17:30-19:30.
Mr. Ludovit Zanzotto, Honorary Consul
Jurisdiction: Alberta and Saskatchewan

Winnipeg, MB:

B-1106 Henderson Hwy.,
Winnipeg, MB R2G 1L1
Tel/Fax: (204) 947 1728
Mr. Jozef Kiska, Honorary Consul
Jurisdiction: Manitoba

Toronto, ON:

1280 Finch Avenue West, Suite 407
North York, ON M3J 3K6
Tel: (416) 665-1499, Fax: (416) 665-7488
Hours: Monday to Friday 10:00 - 16:00
Saturday by appointment
Mr. John Stephens, Honorary Consul
Jurisdiction: Province of Ontario

Toto číslo bylo dáno
do tiskárny

9.2.2006 v 2:38

Příští číslo vyjde:

1.3.2006

Ještě k Mozartovi slovy prof. Iaina Scotta

Jaký odkaz zanechal skladatel?

V hudební historii se setkáváme se stovkami talentovaných muzikantů a skladatelů. Ovšem tak geniálně talentovaných, jakým byl Wolfgang Amadeus Mozart, jich zase tolik nebylo. Jeho skladby se počítají na stovky, pokud se vědci shodují, pak během svého krátkého života zanechal 626 děl jedinečné krásy, pokud jde o množství kompozic, pak číslo vyskočí na osm stovek: kdyby se skladby hrály jedna za druhou, zněly by nepřetržitě 220 hodin, tj. devět dní a devět nocí... Jsou mezi nimi árie, písně, sbory, církevní skladby, mše (15), moteta, dueta, kantáty, komorní orchestry, koncerty (28 klavírních a pět houslových), kvartety (23 smyčcových), kvintety, dvě oratoria, orchestrální díla (21 symfonií), skladby pro sólové nástroje, tria - a samozřejmě opery (21).

Wolfgang Amadeus Mozart, jehož pokřtili Johannes Chrysostomus Wolfgangus Theophilus (řecké Tehophilus zní německy Gottlieb, český ekvivalent je Bohumil, si od svých patnácti let říkal latinskou podobou jména Amadeus Mozart, což se mu zdálo být mnohem elegantnější) spolu s Josephem Haydnem a Ludwigem van Beethovenem tvoří trojhvězdi, symbolizující epochu dějin nazývanou vídeňský klasicismus (zhruba konec 18. a zač. 19 stol). Zatímco Beethovena známe jako symfonika a autora klavírních sonát, Haydna jako tvůrce symfonií a kvartetů, Mozart se projevil jako skladatel nevídaně všestranný - zasahuje totiž do všech žánrů hudební tvorby - ale nevýrazněji se projevuje v žánru, který byl na vrcholu tehdejšího umění - v opeře.

x x x

Mnohé jsme si o Mozartovi zopakovali již minule, většina je notoricky známá a tak doplníme povídání o skladateli několika zajímavými myšlenkami prof. Iaina Scotta, operního znalce, mj. předsedy Advisory Committee of U of T Opera School, člena správní rady Canadian Opera Company, dále člena rady Vancouver Opera Association, The Vancouver Symphony Orchestra, the Tafelmusik Baroque Orchestra a the Toronto Arts Council, jehož jsme požádali o rozhovor.

Proč jste se stal expertem zrovna operním?

Opera je něco jako nemoc - možná

nemoc není to správné slovo, která když lidi chytí, tak je nepouští. Je zajímavé, že opera není dědičná a už vůbec nezáleží na tom, co cítili rodiče a nezáleží ani na vašem věku či v jaké jste sociální skupině. Prostě přijde ten moment a lapí vás. Je velice zajímavé, že u mladých lidí ve věku od osmnácti do pětatřiceti let je to nejrychleji rostoucí forma umění, o kterou se zajímají. Není to symfonie, není to balet, ale ani divadlo, nýbrž opera a muzea. Někdo se může zeptat, proč zrovna opera je pro ně tak přitažlivá? Myslíme si, že je tomu tak pro její multimediální kvalitu. Prolíná se v ní mnoho komponentů - hudba, drama, balet a všechno dohromady, takže generace, jež vyrostla na videohrách, vidí v opeře něco totálně vzrušujícího. Mladí lidé přicházejí do opery velice často, notabene velmi často se stává, že v hledišti je početnější účast mladých nežli starších lidí.

Jaký odkaz zanechal Mozart budoucím generacím?

Domnívám se, že Mozart je největší operní skladatel všech dob. Všechno, co složil je brilantní, včetně vyjádření charakteristiky situace, a kdokoliv je vůbec schopen reagovat nějakým způsobem na hudbu, tak na Mozartovu reaguje.

Vynikající je, že to byla Praha, která byla schopná vnímat Mozarta tak, jak Mozart zamýšlel, aby vnímán byl. Skladatel strávil mnoho času v mnoha městech Evropy, ale byla to právě Praha, která jej

nejvíce milovala a kde nejvíce miloval lidi on.

Je také Mozart váš oblíbenec?

Je velmi těžké určovat favority, když mým učebním oborem je opera. Miluji Pucciniho, Rossiniho, Strausse, Verdiho - ale největším skladatelem oper je nepochybně Mozart.

Pokaždé, když jej posuzuji, dozvídám se cosi nového o sobě, učí nás o světě, rozumíme tomu, co znamená být lidský. To nám svou tvorbou Mozart neustále připomíná.

Kdo nebo kteří skladatelé jsou nejoblíbenější na světě?

Existují tři operní bohové: Verdi, Wágner a samozřejmě v první řadě Mozart. Tito tři jsou největšími génii opery. Za nimi je celá řada operních mistrů jako Rossini, Puccini, Britten, Janáček, ale nikdo z nich nedosahuje v popisování charakterů brilantnosti Verdiho, Wágnera a hlavně největšího z nich - Mozarta.

A co takový Janáček?

Janáček je velice komplikovaný pro nás všechny, kteří nerozumíme česky, protože jeho hudba je velmi spjatá s rytmem českého jazyka. Janáček v překladu není zdaleka tak výstižný jako v originále. Ale mohu o Janáčkově mj. říci, že je zajímavé, že se neprosadil tak patřičně, jak by to jeho talentu odpovídalo, v době svého mladého věku, ale známý začal být až ve svých pětadesáti. Ovšem na druhé straně tady vidím velkou inspiraci pro nás, kteří přicházíme do „nejlepších“ let (spiklenecký úsměv). Je dobré si všimnout jedné originální Janáčkovy specifiky: posledních pět minut jeho oper je nevídaně duchovně povzbuzujících, a charakterizuje způsob, jakým Janáček vrcholí své opery bez ohledu na děj. Díky Janáčkově humanitě a porozumění se cítíte být lepším člověkem - osobně jsem velkým milovníkem Janáčka.

Jak jste se cítil s tímto publikem?

Je skvělé být s lidmi z Čech. Navštívil jsem Prahu několikrát, poprvé v roce 1990 a naposledy vloni, a pokaždé to pro mě bylo kouzelné město. Miluji tamější lidi. A dnešní posluchači? Skvělí - lidé z Čech, kteří vědí, že Praha milovala Mozarta a že Mozart miloval Prahu. Je příjemné být ve společnosti takových lidí.

x x x

Když se Praha dozvěděla, že Wolfgang Amadeus Mozart 5. prosince 1791 zemřel, uspořádali členové orchestru pražského divadla 14. prosince v chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně mohutnou smuteční slavnost. Mozartovu památku přišlo uctít na čtyři tisíce Pražanů. Doma byly jeho ostatky shozeny do společného hrobu, zemřel nikým neopлакáván.

Mozart a Praha, tato dvě slova tvořila a dodnes tvoří harmonický souzvuk. Praha se k Mistrovi dílu vrací vždy s nadšením a radostí, a proto se Mozartova tvorba v jeho výročním roce 2006 v Čechách rozezní v nebyvalém rozsahu.

Připravila Věra Kohoutová
(s použitím historických podkladů)

Dr. Petr
Munk

Chiropraktik

1552 Bloor
St. W.
Toronto, Ont.

Ordinační
hodiny:
Pondělí-
pátek
10:00-19:00

Tel.: 533-0005

Translations

**EVA
MESTICOVÁ**

Překlady, tlumočení

Autorizovaná překladatelka

**E-mail:
emestic@hotmail.com
416/922-8786**

Business

ABE

Letáky, brožury, jídelní lístky,
tiskoviny, vizitky.

Tel.: (416) 530-4222
e-mail: a.b.e@rogers.com
P. O. Box 176, Station "E"
Toronto, Ont. M6H 4E2

Canada-Czech Republic
Chamber of Commerce

**Kanadsko-česká
obchodní komora**

CZECH - NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2
Tel./Fax: (416) 929-3432
E-mail: trade@ccrcc.net
www.ccrcc.net

Nový film o Mozartovi v Praze

Možná vás bude zajímat, že se zrodil nový dokument o pobytu Mozarta v Praze. Seznamte se tedy prostřednictvím několika postřehů s jeho obsahem.

V úterý 17. ledna se konala v Obecním domě světová premiéra čtyřicetiminutového filmového dokumentu Adieu Mozart. Natočil ho Bohemia Video Art podle scénáře Zdeňka Mahlera v režii Martina Suchánka, kamera Richard Špür. Víc než dokument s tradičním komentářem připomíná barvitou féerii ze staré Prahy, o třech návštěvách Mozarta v napůl hraném snímku vypráví Josefina Dušková, je to zaměřené hodně na city a na krásy města. I když nejsem absolutním fanouškem takových oslavných dokumentů, je tam pár docela dojemných a vizuálně sugestivních míst. Film poběží v TV, v německé a anglické verzi půjde i do zahraničí.

Film, plný autentických detailů, atraktivního prostředí a úžasné hudby, je víc než dokument. Je to hořící plamen, strhující vyprávění, které představuje méně známou uměleckou i životní etapu hudebního génia, který z pražského pódia nadšeně volal: „Moji Pražané mi rozumějí!“ Silný a emotivní příběh vypráví Mozartova přítelkyně, hvězda evropského koncertního nebe, Josefina Dušková, která také stála za pozváním Mozarta do Prahy.

Praha roku 1787 přivítala Mozarta opravdu velkolepě. On sám o tom napsal: „Tady se nemluví o ničem jiném než o Figarovi, nehraje se, netroubí, nezpívá a nehvězdá nic než Figaro, nechodí se na jinou operu než na Figara!“

V Praze Mozart osobně dirigoval ve Stavovském divadle premiéru Symfonie D dur, která jako „Pražská“ vstoupila do hudebních dějin.

Josefina Dušková byla také u zrodu Dona Giovanniho, v jejím letohrádku Bertramka vzniklo v noci před premiérou 292 legendárních taktů předehry této opery oper. Premiéra se setkala s mimořádným úspěchem.

U příležitosti korunovace Leopolda II. zde měla premiéru opera La Clemenza di Tito.

Vztah Mozarta a Josefiny byl korunován árií, kterou skladatel pěvkyni věnoval: Bella mia fiamma, addio - Sbohem, můj krásný plameni.

Jako jediné město se Praha s Mozartem po jeho smrti důstojně rozloučila. Mozartovu památku přišlo uctít na čtyři tisíce Pražanů.

Autor scénáře Zdeněk Mahler je renomovaný muzikolog a publicista, který se rovněž podílel na filmu Miloše Formana Amadeus. Pro režiséra Martina Suchánka je tento film pokračováním úspěšné spolupráce s BVA, pro kterou již natočil mezinárodně uznávané dokumenty Antonín Dvořák - Deo Gratias, Ecce Homo Bedřich Smetana a Václav Talich - Sebevědomí a pokora. Délka snímku : 47 min.

(Z Deníku hudební kritičky S. Barančičové, web site)

vk

**Česká doplňovací škola
je každou sobotu dopoledne
v hale
Kostela sv. Václava,
496 Gladstone Ave.,
Toronto
Informace podá
L. Čarková: 416/536-5342**

Studijní pobyty v ČR

Usnesením vlády č. 1622/2005 byl schválen „**Program podpory českého kulturního dědictví v zahraničí na léta 2006 až 2010**“. Krajanský vzdělávací program, bod II/1 Programu, je modifikovaným pokračováním vzdělávacích programů určených pro krajanské komunity v minulých letech (usnesení vlády č. 217/1995 a č. 1306/2000). Tyto programy patřily k nejuspěšnějším a nejefektivnějším projektům směřovaným k zahraničním Čechům, těšily se velké oblibě, poskytovaly pozitivní zpětnou vazbu směrem do staré vlasti a byly konkrétním a viditelným dokladem zájmu státních orgánů o krajany a jejich potřeby. Věnujte proto prosím pozornost tomuto instrukčnímu dopisu, jenž stanovuje postupy k realizaci uvedeného usnesení v oblasti vzdělávání krajanů v českém jazyce v následujících pěti letech. Spolugestory realizace Programu jsou kromě Odboru kulturních a krajanských vztahů (OKKV) Dům zahraničních služeb MŠMT (DZS) a Odbor mezinárodních vztahů MŠMT (OMV):

Semestrální studijní pobyty

Pokračování z minulých programů. Jedná se o obory související s podporou udržení českého jazyka a literatury. Stipendia jsou určena pro studenty z řad krajanů s přednostním změřením na tyto obory: učitelství českého jazyka a literatury, historie, etnologie, dějiny umění a eventuálně teologie. Zřizuje se ročně **15 dvousemestrálních (dělitelných na 30 semestrálních) stipendijních míst** na vybraných veřejných vysokých školách v ČR. Studentům je po dobu studia vypláceno měsíční stipendium včetně příplatku na ubytování ve výši 7.000,- Kč (v bakalářském nebo magisterském studijním programu) a 7.500,- Kč (v doktorském studijním programu). Ubytování a stravování ve školských zařízeních je poskytováno za stejných podmínek jako studentům-občanům ČR. Úhrada nákladů zdravotní péče je zajištěna v rozsahu stanoveném zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů. Přijetí na konkrétní vysokou školu (Praha, Brno), komunikaci s ní a organizační zajištění studia realizuje DZS. V případě získání trvalého pobytu ztrácí student nárok na stipendium. V případě vízového režimu s ČR si je student povinen zajistit vízum za účelem studia na celou dobu studijního pobytu, nelze přicestovat na vízum turistické.

Vyplněnou přihlášku (viz <http://www.dzs.cz/so/krajani.htm>) žadatele spolu s potvrzením a doporučením krajanského spolku a stanoviskem ZÚ prosíme zaslat prostřednictvím ZÚ na OKKV:

- pro studium v zimním semestru (od 1. 10.) do **31. března**; rozhodnutí o přijetí či nepřijetí bude učiněno komisí složenou ze zástupců MZV, MŠMT a DZS do **15. května** téhož roku

- pro studium v letním semestru (od 15. 2.) do **31. srpna**; rozhodnutí o přijetí či nepřijetí bude učiněno komisí složenou ze zástupců MZV, MŠMT a DZS do **15. října** téhož roku.

(Pozn. pro splnění lhůty na velvyslanectví musí žádost dorazit alespoň 14 dní dříve než uvedený termín)

Čtyřtýdenní kurz českého jazyka v ČR pro krajany

Kurz realizovaný již v minulých letech. Ročně se zřizuje **60 stipendijních míst** k účasti ve **čtyřtýdenním** letním kurzu na území ČR - výuka, mimoškolní aktivity se

zaměřením na osvojení základů českého jazyka a poznávání českých realit. Výuka probíhá ve všedních dnech (celkem 90 vyučovacích hodin) ve skupinách podle stupně jazykových znalostí (začátečníci, pokročilí). Na závěr účastníci obdrží osvědčení o absolvování kurzu. Stravování a ubytování je účastníkům hrazeno. Úhrada nákladů zdravotní péče je zajištěna v rozsahu stanoveném zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů. Věkový limit je stanoven na 18 let (účastník musí dovršit tohoto věku nejpozději v den zahájení kurzu). Horní věková hranice není stanovena. Žádáme krajanské spolky a ZÚ, aby se vyjádřily ke způsobilosti jednotlivých uchazečů absolvovat kurz a v budoucnu efektivně využívat získaných znalostí. I nadále bude existovat kategorie tzv. „samoplátců“.

Vyplněnou přihlášku (viz <http://www.dzs.cz/so/krajani.htm>) žadatele spolu s doporučením krajanského spolku a stanoviskem ZÚ prosíme zaslat prostřednictvím ZÚ na OKKV do **15. dubna**. Komise, složená ze zástupců MZV, MŠMT a DZS, vybere do **10. května** téhož roku 60 stipendistů. Do **15. května** zašle DZS prostřednictvím OKKV vybraným kandidátům dekrety o přijetí. Nevybraní uchazeči se stávají automaticky náhradníky a dodatečné přijetí bude kandidátům operativně oznamovat OKKV prostřednictvím ZÚ, nebo přímo studijní odbor DZS (při nebezpečí z prodlení). V případě vízového režimu si vybraný kandidát musí zajistit vízum.

(Pozn. pro splnění lhůty na velvyslanectví musí žádost dorazit alespoň 14 dní dříve než uvedený termín)

Dvoutýdenní kurz metodiky výuky českého jazyka pro vyučující z řad krajanských komunit

Nově zřízená kategorie. Jedná se o **20 míst** ročně. Účastníci absolvují **dvoutýdenní** intenzivní výuku metodiky s cílem zdokonalit a stabilizovat formy vyučování češtiny zejména u těch krajanských komunit, kam není vyslán český učitel. Součástí kurzu je i návštěva odborných pracovišť, která mají vazbu na český jazyk a literaturu. Účastníkům jsou plně hrazeny doprava, ubytování a stravování. Účastníci obdrží stipendium ve výši poloviny měsíčního stipendia pro studenty semestrálních studijních pobytů v doktorském studijním programu (3 750,- Kč). Úhrada nákladů zdravotní péče je zajištěna v rozsahu stanoveném zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů. Kurz bude realizován DZS ve spolupráci s vybraným a smluvně kodifikovaným školským zařízením. Účastník kurzu musí mít 18 a více let a musí umět dobře česky.

MŠMT v nejbližší době zveřejní na internetové stránce DZS (www.dzs.cz) přihlášku, informaci o charakteristice kurzu, termínu konání a procedurálních náležitostech účasti. Vyjádření spolku k žádosti o účast svého člena v kurzu musí obsahovat zdůvodnění účasti pro existenci a kvalitu spolkového života. ZÚ k žádosti připojí svůj komentář a odešle ji OKKV do **15. května**. Komise, složená ze zástupců MZV, MŠMT a DZS oznámí prostřednictvím ZÚ spolkům výsledky výběru kandidátů nejpozději do **31. května**. Předběžně se počítá s konáním kurzu v podzimních měsících v Praze nebo v Brně.

Vysílání českých učitelů ke krajanským komunitám

Pokračování z předchozího období. Každoročně je zajištěno vyslání **12 učitelů**. Působení u krajanů v teritoriích má širší rozměr než pouhou výuku, učitel pomáhá při přípravě a realizaci krajanských kulturních, dokumentačních a vzdělávacích (osvětových) projektů, podílí se na zprostředkovávání kontaktů mezi krajanskými institucemi a subjekty v ČR. Mzdu, zdravotní a sociální pojištění a dopravu do místa působení a zpět do ČR hradí MŠMT. Zajištění podmínek pro působení učitele je kodifikováno smlouvou mezi gestory vyslání - krajanským spolkem a OKKV - a uzavřením dohody o pracovní činnosti mezi učitelem a DZS. Doba vyslání je zpravidla **jeden rok** a podle vyhodnocení působení (MZV, MŠMT) se může dále prodloužit (**nejdéle však na 3 roky**).

Jednotlivé destinace působení stanovuje OKKV, a to na základě požadavků krajanských spolků podpořených ZÚ a po dohodě s MŠMT a DZS. MZV, MŠMT a DZS na svých webových stránkách a v tištěných periodikách učiní výzvu o možnosti vyslání ke krajanským komunitám. Informace bude spolu s údaji o působení a podmínkami pro výkon práce obsahovat i termín a místo výběrového řízení. Výběrová komise, složená ze zástupců MZV, MŠMT a DZS, oznámí výsledky výběrového řízení uchazečům **nejpozději 10 týdnů před nástupem do teritoria**. OKKV ve spolupráci se zainteresovanými ZÚ zajistí vyslaným učitelům víza a povolení k výkonu práce, pokud jsou v dané zemi požadována.

Doufáme, že informacemi o pokračování krajanského vzdělávacího programu v dalších letech jsme vyslali krajanským organizacím významný pozitivní signál, který bude znamenat další obohacení jejich spolkového života. Děkujeme za spolupráci při zabezpečení tohoto nového vládního úkolu. ZÚ v zemích, kde realizace této části vládního usnesení zatím nepřipadá v úvahu, prosíme, aby tento instrukční dopis považovaly za bezpředmětný.

PhDr. Ing. Zdeněk Lyčka - ředitel odboru kulturních a krajanských vztahů
Mgr. Jindřich Fryč - ředitel MZV, odboru mezinárodních vztahů MŠMT

Financial

Kursovň listek

100 Kč	5,00 CDN \$
100 SK	3,82 CDN \$
1 CDN \$	20,00 Kč
1 CDN \$	26,18 SK
1 US \$	1,16 CDN \$
1 EUR	1,42 CDN \$

Toronto Star - 4. 2. 2006

1 CDN \$	20,70 Kč
1 EURO	28,47 Kč
100 SK	76,18 Kč
1 US \$	23,69 Kč

ČSOB - 6. 2. 2006

PRAŽSKÉ UZENÁŘSTVÍ

znovu otevřeno pod názvem

PRAGUE

FINE FOOD EMPORIUM

Tak jak předtím, nabízíme vám naše speciality: uzeniny, pečivo, zákusky, knedlíky.

Domácí česká a slovenská jídla, která můžete konzumovat na místě nebo zmrazené odnést domů.

Přijímáme objednávky k různým oslavám.

Otevřeno denně, včetně neděle!

Pondělí-pátek: 7:30-19:00

Sobota: 7:30-18:00

Neděle: 10:00-16:00

Informace a podrobnosti:

416/504-5787

638 QUEEN ST. W.

TORONTO, ONT. M6J 1E4

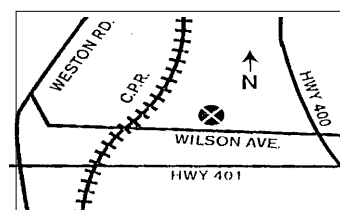
York Volkswagen

1950 Wilson Avenue
Weston, ON M9M 1B2

Drivers wanted!

Model 2006 JETTA 2,5 L
Model 2006 JETTA 1,9 L
Model 2006 PASSAT 2,0 L
Model 2006 PASSAT 3,6 L

JIRÍ KAZDA

Sales and Leasing Consultant

Tel.: (416) 741-7480

Fax: (416) 741-7809

E-mail: jiri29@hotmail.com
Website: www.yorkvolkswagen.com

Denní kronika

7. 2. 2006

Žalobkyně znovu prověří brutalitu na CzechTeku

Plzeň-právo/Patrik Biskup-Plzeňské státní zastupitelství zrušilo rozhodnutí Inspekce ministra vnitra o odložení případu čtveřice chebských policistů, kteří tvrdě zasáhli proti jednomu z účastníků loňské červenové technoparty CzechTek 2005 v Mlýnci na

Tachovsku. Inspekce tak bude znovu prověřovat, zda dnes již bývalí příslušníci pořádkové jednotky, kteří jsou vidět na autentických záběrech, jak kopou a tlučou do jednoho z účastníků technoparty, neporušili zákon. Právu to v pondělí potvrdila mluvčí Nejvyššího státního zastupitelství Kateřina Kalačová.

Proti rozhodnutí inspekce o odložení případu si podal stížnost poškozený mladík. „Já to komentovat nebudu, dokud nebudu mít zpátky

potvrzení, že strany, kterých se to týká, mají naše rozhodnutí doručené,“ uvedla plzeňská státní zástupkyně Antonie Zelená.

Odložení případu zlomilo vaz Miroslavu Šoulejovi, který inspekční tým vyšetřující postup policistů na CzechTeku 2005 vedl. K 1. února odešel na vlastní žádost do civilu.

Je přesvědčen, že zákrok čtveřice policistů byl v souladu se zákonem. „Stojím si za tím, že jsme rozhodli správně a podle zákona. Už od začátku vyšetřování jsem cítil, že cílem je, aby policisté byli obviněni z trestného činu. I když ten zákrok na těch záběrech vypadal hrůzostrašně, nedošlo k porušení zákona,“ prohlásil Šoulej.

Podle něho inspekce vycházela především z toho, že CzechTek byl od začátku nezákonný a policie musela zasáhnout.

„Z lékařské zprávy prvotního ošetření poškozeného mladíka vyplynulo, že utrpěl pouze povrchová zranění. Když jsme chtěli podrobnější lékařskou zprávu, která měla objasnit, zda způsobené zranění odpovídá zákroku, poškozený k ní nedal souhlas,“ vysvětlil Šoulej.

Jeho podřízení se dále opíralo o stanovisko, které vypracovali odborníci z katedry tělesné a služební přípravy policejní akademie. „V něm je konstatováno, že zákrok byl zákonný a nevybočil z metodiky provádění zákroků při takovém druhu nepovolených masových akcí. Zkušenosti pořádkových jednotek v zahraničí hovoří o tom, že takové zákroky při těchto akcích jsou zcela běžné,“ dodal Šoulej.

Vyšetřování policisté byli tehdy nasazeni do akce nepřetržitě přes sedmdesát hodin v úmorném vedru s třicetkilogramovou výstrojí a výzbrojí na sobě. Jejich kordon byl průchozí, aby lidé mohli následovat výzvy a odcházet.

Technaři na policisty útočili zepředu i zezadu, házeli po nich těžkými dřevěnými poleny, zapálenými balíky slámy, sekýrkami, stanovými kolíky, kameny a střepy.

Podle policejní verze mladík na stojící kordon útočil opakovaně skleněnými lahvemi, a proto dostali policisté rozkaz ho zadržet jako podezřelého z trestného činu útoku na veřejného činitele.

Při zadržení kladl mladík aktivní odpor, policistům se vysmekl a dal se znovu na úprk. Policisté mu podrazili nohy a pomocí tomfy ho zvedali ze země, aby mu mohli dát pouta. Když se mladík snažil na zemi nahmatat střep z rozbité lahve, jeden z policistů ho kopl do ruky.

Napadený mladík naopak zase tvrdí, že na nikoho neútočil. „Nespáchal jsem žádný přestupek nebo trestný čin. Neudělal jsem žádnou škodu a nikoho jsem nenapadl. Nikdo neměl důvod mě takhle napadnout,“ řekl v rozhovoru se zpravodajem Práva.

Všichni čtyři policisté jsou nadále ve službě. Byli pouze přefazeni na jiná místa.

Mrázek se bál únosu

Praha-právo (apb)-Únos údajně hrozil zavražděnému podnikateli Františku Mrázkovi. Vyjádřil se tak podle včerejších zpráv ČT 1 osobně Mrázek redaktoru televize letos v lednu. Organizátorem měl být uprchlý Radovan Krejčíř.

V rozhovoru před zavražděním letos 25. ledna měl Mrázek uvést, že obdržel informace, podle kterých mu hrozí nebezpečí únosu organizovaném Krejčířem společně s Mrázkovým partnerem Tomášem Pitrem, aby ovládl podnik Setuza.

„Je to poslední zpráva, která je nejčerstvější,“ řekl Krejčíř a přitakal, že organizátorem měl být Pitr. „Přes nějaký lidi tady,“ dodal Krejčíř.

„Já bych tím samozřejmě jenom obrovsky ztratil. To znamená, že to nejde posuzovat takhle, musí si vzít reálné argumenty. A ne to, že někdo někdy říkal, že někdy někomu neřekne,“ reagoval Pitr. Mluvčí Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu Blanka Kosinová verzi zatím nepotvrdila. „V současné době zjišťujeme vazby pana Mrázka,“ řekla mluvčí útvaru, který vyšetřování vraždy Mrázka převzal.

Gott bude uvádět na Slovensku TV show

Bratislava-právo/(ivi)-Třicetinasobný zlatý slavík Karel Gott (66) poprvé v životě zkusí exkluzivní moderování velké televizní show. Překvapivě to však nebude doma, ale na Slovensku.

Gott se v nové roli objeví ve středu při předávání cen Osobnost televizní obrazovky ve Slovenské televizi (STV), období české ankety Týty. Právu to potvrdil Branislav Zahradník z vedení ST.

„Moderátor ale není to přesné označení - pan Gott bude hostitelem celého večera,“ podotkl. Bude mít za úkol vtipnými bonmoty uvést deset kategorií ankety, v níž diváci určí nejoblíbenější tváře na obrazovkách STV, Markízy, TV Joj a TA3. Loni byla hostitelkou-moderátorkou večera Halina Pawlovská.

8. 2. 2006

Předčasné volby by mali byť 17. júna

BRATISLAVA -SME/ (sp, knm, mož, rf) - Předčasné voľby budú 17. júna. Zhodli sa na tom predsedovia všetkých parlamentných strán.

Na stretnutí sa nehovorilo o tom, že do termínu predčasných volieb by sa menila vláda, na ktorej čele je Mikuláš Dzurinda.

Predseda opozičného Smeru Robert Fico po stretnutí nechcel povedať, či príde k odvolávaniu jednotlivých ministrov alebo aj premiéra. „Nekladli sme si žiadne podmienky. Pre nás bolo podstatné schválenie termínu predčasných volieb,“ povedal.

Príčinou vládnej a ústavnej krízy je odchod KDH z vlády, ktorý včera o desiatej ráno oznámil predseda KDH Pavol Hrušovský. Premiéra Dzurindu nazval vierolomným človekom, ktorý „pozná len moc“. KDH odišlo z vlády, lebo Dzurinda odmietol dať do vlády zmluvu s Vatikánom o výhrade vo svedomí.

Dzurinda poobede po koalícnej rade, na ktorej sa s ním zišli už len SMK a Lintnerova skupina, vyhlásil, že súhlasia s predčasnými voľbami, lebo „stabilné Slovensko je lepším riešením ako chaos“.

Hrušovský sa zdal aj funkcie predsedu parlamentu.

Ministri za KDH podali demisiu. Na ich miesta nastúpia súčasní štátni tajomníci.

Dzurinda nechcel hovoriť o tom, kto by ním mal byť. „Buď sa dohodneme všetci, alebo inak nebude predseda parlamentu,“ povedal líder SMK Béla Bugár.

Hrušovský tesne pred svojim odstúpením poveril vykonávaním právomocí šéfa parlamentu jeho podpredsedu Bélu Bugára. Zároveň formálne vyhlásil riadny termín volieb na 16. septembra, aby vyvrátil pochybnosti, že jeho odstúpením by mohlo byť „spochybnené konanie parlamentných volieb v tomto roku“.

Hrušovského krok mal len predísť prípadnému chaosu. Môže ho zmeniť dohoda strán na ústavnom zákone o predčasných voľbách v júni.

Pád vlády otriasol ekonomikou

BRATISLAVA -SME (eko)-Slovenská koruna od pondelňajšieho večera, keď KDH ohlásilo odchod z koalície, stratila už 40 halierov a kurz sa voči euru dostal na 37,7 Sk.

Zastaví sa aj privatizácia. Minister hospodárstva Jirko Malchárek už oznámil, že nedoprivatizuje Stredo- a Východolovenskú energetiku. Ohrozený je aj predaj Železničnej spoločnosti Cargo. Štátny tajomník ministerstva dopravy za KDH Ján Kotuľa už odstúpil z privatizačnej komisie.

Otázny je aj predaj Slovenských elektrární, hoci vláda už s talianskym Enelom podpísala zmluvu a aj transakčné dokumenty. Pre ukončenie predaja je dôležitý zákon o Národnom jadrovom fonde, ktorý má ešte schváliť parlament. Opozičný Smer už avizoval, že strana zákon nepodporí.

Sutton

Rosti Brankovsky

Associate Broker
Jedinečné služby

Pro prodej:

analýza trhu, obchodního trendu, místa, příprava domu pro prodej.

Pro kupce:

denní zasílání nabídky e-mailem, osobní prohlídka nemovitostí, finanční asistence.

Pracujeme v celé oblasti GTA

Sutton Group-Bayview Realty Inc.

416 483-8000 - direct 416 443-9268

www.brankovsky.com * e-mail: rosti@brankovsky.com

oprávněný distributor českých filmů
na videokazetách uvádí premiérové
filmové drama režiséra L. Zafranoviče

MÁ JE POMSTA

Příběh stárnoucího muže, kterého opustila žena a on zůstává sám se svou osmnáctiletou dcerou-Klárkou. Zklamán a opuštěný se upne jen na ni a je s ní šťastný. Vcelku klidný život však skončí sebevraždou Klárky, ze které viní jejího milence. Smrt své dcery neunes a nechá se zaslepit touhou po pomstě.

Hrají: J. Bartoška, T. Brodská, I. Chýlková, R. Brzobohatý, J. Brejchová, Z. Adamovská, P. Zedníček, J. Menzel, O. Vetchý, R. Lukavský aj.

Podporujte legální obchod!

Na základě autorských smluv mnoho nových filmů, TV seriálů a zábavných pořadů dovezla a Vám nabízí výhradně firma:

VIDEO EL CANADA

583 William Street, London, Ont. N6B 3E8

Tel.: (519) 434-9939; Fax: (519) 434-8182

E-mail: video.el@videocanada.com

www.videocanada.com

http://www.videocanada.com

(Distributor česky a slovensky psaných knih)
Více než 2000 titulů všech žánrů na skladě.
Nové i levné antikvariátní knihy

O katalog nabízených knih nebo celkový seznam si žádejte:

Toll free: 1-866-425-0742 Fax: (514) 425-0742

e-mail: cskniha@sympatico.ca web page: www.cskniha.com

Přivaly sněhu ochromily republiku

Praha-právo-Celou Českou republiku pokrýl v noci na středu sníh a opět způsobil vážné komplikace na silnicích. Provoz brzdily četné havárie, mezi nimiž měly nejhorší následky nehody kamiónů, jež se opět vydaly na cestu napříč republikou na letních pneumatikách. Vydatné sněžení pokračovalo na většině míst i během dne. Řidiči se museli potýkat i se sníženou viditelností a nárazovým větrem. Předpověď meteorologů se vyplnila - na celém území republiky napadlo od tří do 15 centimetrů nového sněhu.

K uzavření dálnice D1 v úseku Vysočiny na dvě hodiny donutil čerstvý sníh v úterý před polednem dálniční policisty. Zhruba od půl jedenácté byla hlavní dopravní tepna mezi 95. a 134. kilometrem zcela vyřazena z provozu, radikální krok si vyžádala nepřízeň počasí i s ní související série několika dopravních nehod. Rozhodující byla nehoda kamiónu na 94. kilometru ve směru na Brno krátce po desáté hodině.

„Kamión dálnici zatarasil, začínaly se zde tvořit kolony,“ hlásil bezprostředně po oznámení události operační důstojník hasičského záchranného sboru na Vysočině Miroslav Sláma. Vzápětí se doprava zcela zastavila v obou směrech. Z obou stran vstupu dálnice na Vysočinu se rychle vytvořily několikakilometrové kolony, na západní straně končila řada stojících aut až za Humpolcem.

Nájezdy na dálnici v Humpolci, ve Větrném Jeníkově, v Jihlavě a v Měříně uzavřeli policisté v půl jedenácté. „Zároveň byla učiněna opatření na státních hranicích, aby bylo omezeno odbavování kamiónů přijíždějících do vnitrozemí,“ uvedla mluvčí jihomoravské policejní správy Dagmar Bartoníková. Kolem půl jedné byly nájezdy na dálnici opět otevřeny.

Směr na Brno byl po rozjetí kolon průjezdný bez omezení, až do půl druhé odpoledne se odstraňovaly následky dopravní nehody na 102,8. kilometru ve směru na Prahu. Podle operačního důstojníka dálničního policejního oddělení ve Velkém Beranově na Jihlavsku se všechny dopolední nehody obešly bez zranění.

Dálnice byla i pozdě odpoledne na 127. kilometru ve směru na Brno u Měřína kvůli čtyřem dopravním nehodám průjezdná jen v levém jízdním pruhu. Kolem 16. hodiny tam havarovaly čtyři nákladní vozy, jedna dodávka a řidiči dvou osobních aut. Záchranáři ošetřili jedno lehké zranění.

V koloně na dálnici D1 se dopoledne ocitl i ministr vnitra František Bublan při cestě na jednání starostů Vysočiny do Rančívova.

Jeden člověk zemřel při dopravní nehodě, k níž došlo v obce Roudnice na silnici I/11 z Hradce Králové do Chlumce nad Cidlinou. Frekventovaná silnice je v tomto úseku již řadu let přezdívaná silnicí smrti. Jak Právu uvedla tisková mluvčí hasičů Martina Žahourková, srazila se celkem čtyři vozidla a na několik hodin zcela zablokovala hlavní tah na Prahu.

Sedmadvacetiletý řidič z Náchodska, jedoucí ve vozidle Ford Tranzit směrem od Prahy, dostal smyk, vjel do protisměru, kde se bočně srazil s volkswagenem s přívěsem. Ford dále pokračoval ve směru jízdy a čelně se srazil s dalšími dvěma vozy. Sedmašedesátiletý řidič jednoho z nich střet nepřežil.

Kvůli sněhu byl uzavřen pro kamióny ve směru do Německa hraniční přechod Vojtanov.

Lidé našli smrt v zamřížované pasti

Mochov-právo Radek Plavecký-Nejdříve se ukázal malý plamínek, za malou chvíli se však oheň vyšíhl už do desetimetrové výšky. „Všechno rychle chytlo a za chvíli lítal eternit ze střechy až k nám a sousedce to rozbilo okno,“ popsal Právu první okamžiky tragické události Miroslav Trnka z Mochova u Prahy.

Požár zdejší ubytovny se rozhořel včera dopoledne kolem půl desáté. Jeho manželka hned zavolala hasiče. Uvěznění v zamřížované hořící budově ubytovny zůstali lidé.

Někteří utekli nezamčeným východem, někteří ovšem uhořeli. Přesný počet se včera během dne upřesňoval. Hasiči našli dvě ohořelá těla, třetí osoba se pohřešuje.

Od čeho mohl požár vzniknout, zatím hasiči nezveřejnili. „To by byly spekulace, mohlo to být cokoli - od přímotopů, varné konvice a dalších věcí,“ dodával velitel zásahu Jan Lejsek. Škoda byla vyčíslena na 950 tisíc korun. Ubytovna, kde žili většinou Ukrajinci a Slováci, patří zemědělské společnosti Česká farma, její zástupci se včera nechtěli vyjadřovat.

Češi pomáhali rozháňt demonstraci v Afghánistánu

Kabul-právo Oldřich Danda-Demonstrace muslimského obyvatelstva proti karikaturám proroka Mohameda v dánských novinách se nevyhnuly ani horskému městu Fajzábád v severovýchodním Afghánistánu, kde společně s Dány a Němci slouží čeští vojáci v misi ISAF.

Demonstraci nakonec rozehnala afghánská policie „za tiché asistence“ českých a německých vojáků. Došlo i ke střelbě, nikdo však nebyl zraněn. Dánské příslušníky německý velitel raději nechal na základně. Protest asi dvoutisícového davu ve Fajzábádu proběhl v neděli ráno. Rozbouřený dav spálil před mešitou Cherka dánskou vlajku. „Demonstrace se poté otočila proti jednotkám ISAF, když místní duchovní začali popuzovat místní obyvatele proti přítomnosti jednotek ISAF,“ sdělil včera Právu zástupce velitele kontingentu Jindřich Starý.

Dodal, že demonstranti se střetli s místní policií za podpory vojáků ISAF, když se snažili dostat před budovy zahraničních nevládních organizací. V poledne se demonstranti rozešli a demonstrace skončila. Podle Starého jsou všichni čeští vojáci v pořádku.

S dánskými vojáků slouží také necelá stovka českých vojáků v jižním Iráku. Zde na základně Šaiba poblíž Basry cvičí irácké policisty. Podle velitele českého kontingentu Miroslava Murčeka je situace na základně Šaiba klidná, ale v Basře se zhoršila a v centru města a také u místního letiště probíhají demonstrace muslimů proti karikaturám. Nepokoje zatím české vojáky

příliš neomezují. „Pouze z důvodů osobní bezpečnosti byl na minimum omezen vstup českých vojáků na dánskou základnu,“ uvedl Murček. Dodal, že všichni čeští vojáci jsou zdraví a živí.

9. 2. 2006

Zajac zůstává - vděka KDH

BRATISLAVA - sme (dro) -Minister zdravotníctva Rudolf Zajac zůstává vo funkcii aj vďaka hlasom dnes už opozičného KDH. Za vyslovenie nedôvery hlasovalo 68 opozičných poslancov, medzi nimi aj bývalý Zajacov stranický šéf Pavol Rusko, proti bolo 24, zdržalo sa až 41 poslancov. Na odvolanie opozícia potrebovala 76 hlasov.

Proti odvolaniu ministra Zajaca včera prekvapivo hlasoval takmer celý klub KDH. Podľa poslanca KDH Pavla Abrhana sa „nám to zdalo korektné“.

Ešte väčším prekvapením však bol však postoj SMK a SDKÚ, ktorých poslanci sa takmer do jedného zdržali hlasovania, s výnimkou Petra Miššika a Ferdinanda Devínskeho z SDKÚ. Obe strany doteraz vždy podporovali Zajacove zákony.

Niektorí už pracovné trhy otvoria

BRUSEL, MNÍCHOV -sme/(dj)-Španielsko a Portugalsko otvoria novým členom únie svoje pracovné trhy od 1. mája. Fínsko to možno urobí, ak sa dohodne s odbormi. Rakúsko a Nemecko trvajú na svojich obmedzeniach.

Takéto sú závery včerajšieho rokovania Európskej komisie, ktorá vyzvala štáty pôvodnej pätnástky, aby otvorili svoje trhy práce novým členom únie skôr než pred rokom 2011. Vtedy už to bude povinné.

Nemecká vláda to odmieta s tým, že rozšírenie únie nebolo ekonomicky úspešné a spochybňuje bruselské štatistiky, podľa ktorých to úspech je.

Český expremiér a eurokomisár pre sociálne veci Vladimír Špidla včera komisii prezentoval správu, podľa ktorej Západoeurópania nemajú dôvod na paniku. Na každých 250 pracovných miest v starých členských krajinách únie podľa správy pripadá len jeden pracovník z bývalého východného bloku.

Můžete volat kamkoliv

do České republiky

za pouhých **0,05** dol./min.

na Slovensko

za pouhých **0,10** dol./min.

Ceny jsou pouze pro zákazníky z Velkého Toronta.

- * Můžete volat z domova, práce nebo z mobilu
- * Platíte až když dostanete účet
- * Výhodnější než volat na kartu
- * Nemusíte měnit operátora
- * Bez měsíčního poplatku
- * Není nutná žádná smlouva

416/777-5050

100 Adelaide St. W. Suite 1303,
Toronto, Ontario, M5H 1S3
Tel: 1-800-567-8040, Fax: 416-363-0143

REMOSKA

portable oven;
find what it can do for you...
call Pavel Zeman
Information: 1-866-850-3462
e-mail: info@remoska.ca
website: www.remoska.ca

KRATŠÍ JMÉNO, VÍCE MÍSTÁ!

TCT LTD.
www.tct-ltd.com
INTERNATIONAL FREIGHT FORWARDERS

Změnili jsme lokalitu, abychom mohli nabídnout kvalitnější služby!

- Skladovací prostory činí 55,000 čtverečních stop
- Blízko mezinárodního letiště Pearson v Torontě
- Snadný přístup ke všem dálnicím
- Bezplatná telefonní linka zůstává **1-800-354-9046**

Najdete nás: 1260 Kamato Road, Mississauga, Ontario, Canada, L4W 1Y1
info@tct-ltd.com • www.tct-ltd.com • Tel: 905-361-2743 • Fax: 905-361-2753

TORONTO • PRAHA • OTTAWA • MONTRÉAL • BUFFALO • CHICAGO • ATLANTA

TCT týdně přepravuje zboží mezi Severní Amerikou, střední a východní Evropou, s možností distribuce po celé Evropě, Kanadě a USA.

Přepravujeme veškeré typy a velikosti nákladů – od špendlíků až po nákladní vozy – včetně automobilů, domácího vybavení, výstavních a technických materiálů.

Celní sklady v Torontě a Praze slouží jako distribuční střediska pro celou Evropu a Severní Ameriku.

Naše letecké oddělení v Praze provádí proclení a distribuci.

Máme více než 25 let zkušeností v mezinárodní námořní, letecké, silniční i železniční přepravě.

Dášeňko, za korunu dvacet...!

Malý parčík na vršku, kde kdysi před dávnými časy postavili rozložitou a vysokou katedrálu, se zaplnil dvěma stovkami účastníků. Gotická stavba na příkré skále v ohbí Rýna. Bylo jedenadvacátého srpna roku 1969, na den přesně rok od přepadení malé země uprostřed Evropy tanky a čtvrt milionem vojáků Varšavského paktu. Dvě stovky Čechů a Slováků chtěly, aby se o zločinu a jeho obětech i tady, v pokojné a prosperující helvétské zemi, vědělo.

Kde domov můj? zpívali Jitka s Petrem ve sboru s ostatními. Kde? Snad se domovem, tolik každému člověku potřebným, teď ovšem novým, stane tato země a toto město. - Dobrý den, ozvalo se vedle nich. Malá tmavovlasá paní se usmívala a podávala jim ruku. Stála zřejmě už chvíli poblíž, ale teprve když dozněly hymny, oslovila Lípovy. - Dáša Firthová. Rozená Gabrielová, z Prahy. Můj manžel, Peter. Já jsem Češka z osmačtyřicátého, manžel je Švýcar. Bohužel česky nemluví. - Doch, bránil se muž s výrazným nosem v osmahlém obličejí. - Mluvim. Dobrá moč! Eh, dobrá noc! prohlásil se švýcarským přiškrabováním. Srdečně se rozesmál, když viděl trochu rozpačité obličej nové známých. - To je jeho české Paradenummer, vysvětlila s omluvným pohledem jeho žena.

Od té doby se scházeli v dobrých i horších časech, jak je léta poslední třetiny posledního století druhého milénia přinášela.

Dáša Firthová Lípovým jednoho dne dlouho po tom, co spolu zpívali českou hymnu u basilejské katedrály - to už jejich přítelkyni zbělela hlava a vrásky poznamenaly tvář - vyprávěla svůj příběh, starý málem šest desetiletí.

- Proč vlastně? Já jsem zmlada byla liberál, to bylo v rodině. Já ještě spíš trochu doleva. Proč někdo, komu sociální slušnost a spravedlnost leží na srdci, najednou ve státě, který se hlásí k heslu spravedlnosti, si řekne Tak dost! Já půjdu! Já tady nebudu! Proč?

Bydleli jsme v pražské čtvrti Vinohrady. Kousek od městského centra, na široké a rušné třídě. Královská. Čtyř a pětioschodové činžáky lemují obě strany Královské, ulice je rovná a teprve na horním konci, u kostela svatě Elišky, se dělí a rozbíhá do dvou směrů. Z oken našeho bytu ve třetím poschodí, vedoucích do ulice, jsme měli výhled do zahrady starého pivovaru, která tvořila zelení rozložitých kaštanů za nízkou zdí příjemnou obměnu jednotvárné fronty šedivých fasád a dlažby, po níž kodrcaly tramvaje, předháněné krkolomně se proplétajícími automobily. Pivovar byl ještě v provozu a do jeho vrat, mezi červenými cihlovými křídly budovy, čas od času vjížděla nákladní auta, naložená až po vrch velkými pivními sudy. Šoféři museli být šikovni, aby s těžkým nákladem bez úhony zahnuhli z ulice skoro v pravém úhlu do otevřených železných vrat pivovaru.

Táta, tehdy mu bylo něco přes šedesát, byl starostou Vinohrad, jednoho z dvanácti pražských obvodů. Pouze dva ze všech starostů nebyli komunisté nebo sociální demokrati. Otec byl národní socialista a jeden z jeho kolegů byl, pro změnu, lidovec. Dvanáct starostů sedělo v městské radě, v čele primátor Prahy. Komunisté křičeli, že Vinohrady jsou baštou reakce. Táta byl už dlouho předsedou té vykřičené organizace a docházel do sekretariátu v Belgické. Měl to jenom přes dvě ulice.

Měla jsem za sebou první rigorózum na medicíně a na jaře osmačtyřicátého jsem praktikovala na klinice. V únorových dnech se jednou takhle vracíme s kolegy z nemocnice a jeden z nich se po cestě se mnou baví, zřejmě jsem se mu líbila, a tak mi skládal poklony. Najednou se mě zeptal, jestli s ním nechci jít letos do prvomájového průvodu. Zamračila jsem se.

- Nepudu. Just ne. S rudýma vlajkama? Za spravedlnost? Prosim tě, lež je to, co tu soudruzi vykládají.

- Jak to?

- Ty tomu, co se teď u nás děje snad říkáš spravedlnost? Svoboda? Dovol, abych se zasmála. Zarazil se, nic neřekl, ale na rohu se rychle rozloučil. „Tak ahoj!“

Sotva zmizel za rohem, říká mi jiný kolega: „Prosim tě, cos mu to povídala, ty seš trouba, vždyť

je to jeden z vedoucích Spolku mediků a obrkomunista.“

Tak jsem to spravila.

Otec stejně už byl proskřobovaný. Věčný rebel to byl. Už za Rakouska jako študent. Při exerciciích museli studenti církevního gymnázia zpívat rakouskou hymnu a matykář, známý věrností k císaři pánu, chodil s fedrpušem a poslouchal zblízka, jestli opravdu zpívají. No, táta se neudržel a plivl mu do toho nataženého naslouchajícího ucha. Vyhodili ho před maturitou.

Po první válce byl úředníkem pražských plynárenských podniků a městský radní. Bral to velice vážně a říkal:

- Chtěli jsme svůj stát? Chtěli. Tak teď se musíme o něj starat.

První den převratu, 21. února osmačtyřicet, byla zrovna sobota. Do Prahy začali přijíždět davy milicionářů, prý na nedělní Sjezd závodních rad. V ranních zprávách v rádiu hlásili, že v sekretariátu národních socialistů na Vinohradech našli spoustu zbraní. Já jsem věděla, že je to lež. Den předtím jsem tam uklízela, protože táta přišel a říkal:

- Holka, přijď sem uklidit, já bych nechtěl, aby se tam nějaká uklízečka hrabala v mých papírech a celé to rozházela.

Věděla jsem, že jediná zbraň, která byla v celém sekretariátu, byl tátův revolver, u něhož ležel zbrojní pas, docela oficiálně. Táta nechtěl zbraň mít doma.

Ráno v deset k nám do bytu přišli dva chlapi, zazvonili, vykázali se jako policie v civilu - a jestli prý je pan Gabriel doma.

- Není doma, tatínek je určitě v kanceláři, povídám.

Já jsem tušila jenom, že jsou napjaté časy, ale co se děje právě teď kolem, jsem nevěděla. Měla jsem své študování, chodila jsem s klukem a bylo mi třiaadvacet.

Sotva za nimi zaklaply domovní dveře, hodila jsem na sebe bundu a běžím do sekretariátu. Tam už na každém druhém schodku až nahoru do poschodí stojí milicionáři s automaty. Před dveřmi sekretariátu říkám, že chci dál. Chlap v šedé kombinéze a s baretem na hlavě na mne namířil zbraň.

„Tam nepůjdete.“ „Proč ne? Je tam můj tatínek.“ „Vy jste Gabrielová?“ „Jo.“ „Nikam nepůjdete. Běžte domů. A behom, slečinko, behom!“

Sešla jsem se schodů. Naproti v baráku je z chodby vidět přímo do oken sekretariátu. Táta stál za svým psacím stolem, ze šuplat létaly papíry, a před ním chlap s napřaženým revolverem.

Táta potom vyprávěl, že ho zastavili před radnicí a dovezli autem do sekretariátu. Před barákem stál už kamion s milicionáři.

Přišla tam s nimi mladá holka, šestnáct sedmnáct let, taky milicionářka, se samopalem a s ní dva policisté v uniformě. Ta holka jim říkala, že by takovej starej pytel střev měli rozpárat nebo aspoň zastřelit. Jeden z důstojníků policie se na ni obořil, aby držela hubu, že do toho nemá co mluvit. Tak zmlkla...

Tátu asi třikrát vyslyšeli, ale vždycky jej nakonec pustili domů.

- Holka, pamatuj si: nesmíš takovým lidem nikdy ukázat, že máš strach nebo že oni jsou v právu. Když na tebe budou řvát, tak se teprve vytáhni! Víš, když na mě začal ten chlap v kanceláři řvát a mávat revolverem, tak jsem mu povídala:

- Proč na mě řvete? To vám nic nepomůže. Když se mě něco slušně zeptáte, tak vám dám slušnou odpověď.

A oni tátu jako zázrakem neztloukli. To byl pro mne opravdu zázrak, protože většinou při výslechu lidi mlátili.

Poslední dvě nebo tři noci, aby se do sekretariátu někdo nevloupal, spal tam mladý důstojník, táta dvou malých dětí, já jsem ho znala od vidění. Toho potom sebrali a za dva měsíce zastřelili. Nic neudělal. Spal v sekretariátu.

Jednoho z nejbližších tátových přátel týden po puči zatkli a zavřeli tenkrát na Pankrác. To byl chlapek, který přežil pět let v německém koncentráku. Vrátil se v pětáctýřicátém těžce nemocný. Inženýr Bičík. Komunisti s ním sebrali i jeho osmnáctiletého syna. Starý pán přišel tři měsíce po tom, co ho zavřeli umřít domů. Jeho syna Ládu však zanedlouho nato zastřelili. Prý pro vlezradu.

Ptala jsem se táty, jestli by nevěděl o nějaké protikomunistické ilegální skupině nebo kde by se daly sehnat zbraně. Otec mě klidně vyslechl a potom se mě zeptal.

- A proti komu bys, prosím tě, chtěla bojovat? Na koho střílet?

Uznala jsem, že jsou to od mladé holky naivní nápady.

Byla jsem už rozhodnutá. Potřebovala jsem se dostat za hranice. Ale jak? Potom jsem dostala nápad. Svěřila jsem se Jirkovi, klukovi, s nímž jsem tehdy chodila.

Jeho otec byl jedním z nejlepších konstruktérů Pragovky.

Někdy na jaře osmačtyřicet se to stalo. Inženýr měl na stole stoh papírů. Byly to všechno důležité výpočty pro nejnovější model auta. Pragovky platily za nejsolidnější československé automobily. Uklízečka mu výpočty, aby prý měl uklizený stůl, hodila do koše na papír. On se děsně rozčílil a vynadal jí. Dva dny nato šel přes dvůr Pragovky a slyší z tlapačů, že pro asociální chování jsou okamžitě z Pragovky propuštěny následující osoby - mezi nimi šéfkonstruktér Janík. Uklízečka si stěžovala. Akční výbor fabriky se usnesl a bylo to.

Jirku vyhodili z fakulty. Sebrali mu maturitní vysvědčení, index, potvrzení o zkouškách, všechno.

Já jsem byla ještě na fakultě. U prověrek jsem neprošla. Nebyla naděje, že by mě poslali přes léto na praktikum do špitálu. Ale hrála jsem do poslední chvíle vabank. Spolek mediků zrovna nechutným taktizováním na valné hromadě v Lucerně ovládli komunisté. Znala jsem trochu

Nocturna na Masaryktownu

**Zdeněk
Plech,
basbaryton,
Steven Philcox,
klavír**

Mimořádně talentovaný pražský operní pěvec, který v současné době debutuje s Canadian Opera Company vystoupí v doprovodu předního kanadského pianisty Stevena Philcoxe.

Neděle 5. března od 17.00 hodin

Restaurace Praha, Masaryktown, 450 Scarborough Golf Club Rd., Toronto
Vstupné \$20 (studenti \$15). Rezervace u Julie Novotné: 416-439-4354

jednoho z toho Spolku. Kdysi dávno mě dvakrát doprovodil domů z tanečních. Víc z toho nebylo, ale rozešli jsme se v dobrém. Možná, že si na mě ještě vzpomene. To byl ten nápad. Šla jsem za ním. Vzpomněl si.

- Ahoj, Dášo, tebe už jsem věky neviděl. Co pořád děláš?

Vedli jsme chvilku nezávaznou konverzaci o studiu, zkouškách a on že má teď vedle toho ještě moc jiné práce. No bodejť, jako funkcionář se teď může přetřhnout, ty bambulo! Ale to jsem mu neřekla, místo toho, když jsem viděla, že je vcelku dobře naladěný, jsem přešla k věci.

- Poslouchej, já bych potřebovala na letní praktikum do Aše, Chebu nebo tam někde. Ty bys to mohl přece, při dobré vůli a ze staré známosti zařadit, co říkáš?

- Proč zrovna do Aše?

Já jsem začala brečet.

- Podívej, můj milej rozmilej je na prázdninový brigádě v dolech tam na tom konci. Co ti budu povídat? Ty přece znáš naše kluky, jací jsou. Bez holky ani čtrnáct dní nevydrží, to bude strašný, já ho tam nemůžu na tři měsíce samýho pustit, chápeš? Musíš mi pomoci a poslat mě tam někde do blízkosti.

Brečela jsem a on, zřejmě dojatými dívčími obavami, mi dal razítko. Přihlásila jsem se hned do Aše. Byly prázdniny 1949.

Jenže: dostala jsem zarděnky, když jsem tam měla už tři neděle praktikovat. Zůstal po nich úporný kašel, ale šlo to. Nakonec přišel přece jenom kýžený odjezd s Jirkou. Jak toho kluka dostanu taky do pohraničního pásma? Dvacet kilometrů před hranicemi vlak zastavoval a jenom ti, co měli povolení vstupu do hraničního pruhu, mohli po kontrole pokračovat dál. Z vlaku museli všichni napřed vystoupit.

Měla jsem prázdný kufr. Maminka mi večer připravila celou garderobu, a já jsem ve tři ráno zas všechno vypakovala a dala zpátky do skříně. V kufru zůstaly bílé kalhoty - kdyby přece jenom někdo kufr otevřel, řeknu já jdu do nemocnice - bílé tričko a bílé tenisky. Kartáček na zuby, kapesníky a to, co jsem měla na sobě.

Vlak zastavil, všechno vystoupit, měla jsem lejtstro, voják mně ukazoval, že jako můžu jít. Jirku by byl zastavil, ale já jsem klukovi strčila ten kufr do ruky a říkám potichu.

- Dělej, že je strašně těžkej.

Jirka zvedá namáhavě prázdný kufr a já říkám tomu vojákovi vedle, který už nahlížel do papírů někomu jinému a ušlo mu, co povídám.

- Poslouchejte, tohle nejde, on mně musí s tím kufrem pomoci, já to sama do vlaku nevytáhnu.

Pomohl mi a už v tom vlaku zůstal. Dojeli jsme do Aše.

V hotelu jsme nechali kufr a šli jsme omrknout, jak daleko jsme od hranice a jak vypadá ten kraj, který jsme neznali. Mně bylo jasné, že ve špitále nemůžu začít, to už bych byla pod kontrolou. Musíme přes hranice tak rychle, jak to jen půjde. K večeru se půjdeme podívat, jak to v okolí vypadá za tmy.

Bylo 3. července. Tehdy byla památka Jana Husa přeložena ze šestého na třetího, to byla neděle, takže byly tři dny volna za sebou, a ty tři dny se slavilo.

Viděli jsme osvětlenou hospodu, šli jsme opatrně blíž a slyšeli halas, rambajs, zpěv, chechtot, pivo tam zřejmě teklo proudem. Koukli jsme dovnitř oknem - sedělo tam plno uniform. Řekli jsme si, že to je příležitost, protože policajti a vojáci tu sedí už třetí den ožralí. Dali jsme se rovnou na cestu. Jirka povídá:

- Táhle je lesní chodník a ten vede na západ. Ten je dobrej.

- Ne, Jirko, říkám mu já - mně sedí smrtka v zátylku, to už znám z dřívějšíka. Tam je nebezpečí. Ta malá smrtka za týlem - ta cesta není dobrá.

Dobře. Půjdeme jinudy. Dostali jsme se ke trati. Projížděl vlak. Světla. Přitiskli jsme se na zem za keře. Vlak přešel. Kousek dál malý lesík. Na kopečku statek. Psi začali štěkat. Museli jsme ale kolem. Já jsem na psy od malička byla zvyklá, tak jsem jim domlouvala:

- Hodnej pejskek, nó, hodnej, buď ticho, lehni, hodnej!

To už bylo snad kilometr od hraniční čáry. Vzdálenosti se těžko odhadují v neznámém kraji. V břicho cítíš strašně nepříjemný svíravý pocit a do očí ti z čela stékají kapky potu. Co bude, když nás chytí? Co budeme povídat? Co když chytí jenom jednoho, co ten druhý? My jsme se předtím nedomlouvali, jenom jsme si řekli, že si budeme navzájem pomáhat, ale co to znamená, pomáhat si v takové situaci? A co když přijdou se psy? Tisíc takových otázek v hlavě se nedá jen tak zahnat.

Bylo k půlnoci. Les byl živý. Měsíc byl jenom jako srpek, spousta hvězd. Kolem šustot, praskání, houkání sovy, vyděšený pták. Pokaždé jsme se přikrčili, strnuli a hodnou chvíli poslouchali ty neznámé zvuky ze všech stran houští. Lišky tu dávají dobrou noc, napadlo mně nepřípadně úsloví. Kde na to ti lidi chodí? Najednou kdesi ve tmě před námi dusot nohou, rychlý dech a supění. Není to štěkot psů? Popadl mě záchvat pozarděnkového kašle. Myslela jsem, že mě to roztrhne. Nacpala jsem si kapesník do pusy. Zabořila hlavu do listů. Šimralo mě v nose. Podivné chroptění a kašláni přechází do chrochtání a kvičení. Z houští vyrazila divoká svině a za ní podsvinčata. Přeběhla nám přes cestu, zcela blízoučko, stačila jsem si, snad jenom v odlesku hvězd, všimnout těch malých s proužky jako na pyžamu. Ale možná, že jsem si to ve chvíli, kdy se mi vrátil dech, jenom s úlevou představovala.

Oči si zvykla, ale přesto jsme se nevyhnuli větvím, které nás občas nečekaně svinly přes hlavu.

Najednou na mýtině hraniční kámen. Stojíme a koukáme. Na kameni písmena ČS na straně obrácené do Bavorska - a tím Bavaria obráceným do Čech. Jirka se dívá na divně označený šutr.

- To nemůže bejt pravda, to neštímuje. To je past. Podívej se na hvězdy: západ je támhle tím směrem, a ne jak to stojí na tom kameni. Podle hvězd jdeme správným směrem.

Šli jsme dál a po sto krocích za hraničním kamenem byl jiný, správně zasazený. Přešli jsme kolem, ale ptali jsme se jeden druhého, jestli jsme opravdu ve správném Německu. Tehdy, v létě 1949, tu ještě byly vedle sebe dvě zóny: americká a ruská. Ale kde tady ta čára probíhá? Tohle už nám hvězdy neřekly. Půjdeme dál a počkáme, až uvidíme nějaké auto a zjistíme, jakou má tabulku s poznávací značkou. Asi za hodinu přešla motorka, z příkopu u cesty jsme zahlédli, že měla bavorskou tabulku. Zaplat Pán Bůh, jsme v Západním Německu. Spadl nám balvan ze srdce.

Ve dvě hodiny v noci jsme dorazili do Selbu, nejbližšího většího města, pár kilometrů za českou hranici. Tam jsme si říkali: Němci tou spoustou uprchlíků nejsou zrovna nadšení, půjdeme rovnou na americkou základnu. Jirka uměl perfektně anglicky, protože studoval v Praze na anglickém gymnáziu - jeho otec to chtěl kvůli živým mezinárodním stykům, které sám pěstoval.

Hlídky, dvě přílby s bílými písmeny MP, nás zavedla do čekárny na bráně. Za chvilku přišli jiní dva: jeden pihovatý, rezavé vlasy, druhý černý, bělostné zuby, když se usmál. Podle uniformy důstojníci. Chic, i teď, uprostřed noci. Prý by nám sice strašně rádi pomohli, ale jsou tu pouze jako vojenská správa. Pro přijímání uprchlíků je kompetentní německá policie. No, co

se dá dělat. Dali nám ještě balíček cigaret a že nás doprovodí k Němcům.

To byla psina! Vzali nás do džípu, džíp se rozjel a najednou to za námi začalo rachotit. Ohlédli jsme se. Doprovázel nás pásový obrněný vůz. Tanková eskorta jak se patří!

Němci nás vcelku slušně přijali, ale v Selbu prý zůstat nesmíme. Můžeme jet dál do Rakouska? Ne. Musíme prozatím zůstat ve státu, kam jsme uprchli. To nám jako první podrazilo nohy. Co dál? O uprchlických lágrech jsme toho dohromady moc nevěděli, jenom že existují.

Sběrný tábor ve Würzburgu byly dvě velké haly, jedna pro dívky a ženy s malými dětmi, druhá pro chlapce a muže. Lidi v táboře nám říkali:

- Prosím vás, jenom tady nic nikomu neříkejte: kudy jste šli a proč jste šli, poněvadž je to tu prošípovaný tajemna, který se vydává za uprchlíky, špiónama a provokatéra - všechno hlásej do republiky. Nikomu nemůžete věřit, a když budete moc kecat, tak ohrozíte ty, co sem třeba chtějí stejnou cestou, jako jste šli vy.

Neměli jsme čas pořádně se rozhlédnout po okolí. Pár kroků od tábora stála rozbombardovaná biskupská rezidence. Vevnitř se zachránily zbytky jedinečné vnitřní architektury a vzácných barokních fresek. Ve městě se hromadila rumišť v prolukách po zřícených domovních blocích. Také přístav prý ležel ještě v troskách.

Zdravotní kontrola, pohovory, člověk si teď i před prověřovací komisí dával pozor na jazyk. V komisi byli Češi a Američané. Slyšeli jsme různé zvěsti: Američané byli strašně naivní a někdy si nechali navěsit bulky na nos. Každou pitomost. Žasli jsme, jak málo vědí o věcech na druhé straně hranice.

Potýdnu jsme dostali znovu jízdenky a chleba. Jeli jsme do tábora pro studenty v Ludwigsburgu. To už bylo na delší dobu.

Ludwigsburg leží severně od Stuttgartu, na ohybu jednoho z meandrů Neckaru. Utečenecký tábor zdejší městský úřad umístil do bývalých kasáren na hlavním náměstí.

Přijďeme k táboru, před branou stojí skupina lidí a já si myslím: Páni a není to tam Milošek? Ten člověk se obrátí, vykulí oči a otevře náruč:

- Dášo, Dášeňko moja, za korunu dvacet! Pod sem, tak ty si už taky tady, děvčico!

Byl to Miloš Skoupý, předseda Akademické národně socialistické mládeže. Měli ho dost pod dohledem, ale podařilo se mu dostat se přes hranice. Milošek si rád popil, byl ze Slovácka, z Mutěnic, a studoval na Vysoké obchodní. Znali jsme se už léta. Naposledy jsme se viděli v sedmačtyřicátém, potom jsem jej ztratila z očí.

Jednou k nám přišla kamarádka Věrka, s níž jsem byla v ošetřovatelské škole. Ta byla rok zavřená na Pankráci. Soudruzi ji podezřívali, že je spolčená s chvalně známým politikem, českým komentátorem BBC za války a poválečným ministrem. Ten ležel v nemocnici po nezdařeném sebevraždě při útěku před estébáky - podle jiné verze agenti StB bývalého prominenta vyhodili sami z okna - a Věrka jej, polámaného, na klinice ošetřovala. Politik se ani potom nevzdal plánu na útěk. Měl zvláštní hlídání pokoj, Věrka přesto našla určité spojení, dokonce na letišti. Ale potom to na něj prasklo. Přišli ji zatknout časně ráno, byla ještě v noční košili. Nic z ní nevytloukli a po roce ji propustili.

Přišla jednoho dne k nám a hledala civilní šaty pro někoho, kdo právě utekl z Pankráce. Domluvili jsme se, že to je Milošek. Tak jsem se dověděla, co s ním bylo.

Miloška zavřeli za pokus o ilegální přechod hranice. Zaplatil si někoho, kdo ho měl převést. Dotyčný jej dovedl až skoro na čáru a řekl mu, že dál už musí sám, rovnou za nosem, až narazí na německou hlídku. Miloš jde a přijde k domku, který vypadá jako strážní budka. Vidí německé uniformy, zaraďuje se a spustí německy Guten Tag a že je rád, že to má konečně za sebou a je na svobodě. Najednou se na něj vrhli. Byli to čeští pohraničníci, převlečení do německých

POKRAČOVÁNÍ NA STR 10

Slovak Canadian Cultural and Heritage Centre
Centrum kultúry a dedičstva kanadských Slovákov
Fašiangová zábava
DINNER DANCE

In celebration of the 10th Anniversary of the
Slovak Canadian Cultural and Heritage Centre

February 18, 2006

All profit will go towards the Karol Plieka Photo Exhibit, May 2006
Dinner and desserts by the Slovak professional chef, Jan Hložan

Cocktails: 6:00 PM

Dinner: 7:00 PM

Prepaid Ticket Price (by Feb 12, 2006)

General Admission: \$30.00

Student: \$25.00

Children under 12: \$10.00

Music by: REFLEX

General Admission at the door: \$35.00

Student: \$30.00

Children under 12: \$15.00

Location: Sts. Cyril and Methodius Church Hall
5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ontario

Tickets available from:

Blanche Martinček (Nitra Travel): 416-504-3800 / nitra@yahoo.ca
Pavol Džačko (SlovakToronto.com): 416-550-6571 / info@slovaktoronto.com
Milan Popik: 905-671-1677 / milansr@metaltronics.ca
Ján Petkovský: 416-421-5735
Ondrej Mihál: 416-939-3111 / omihal@slovak.com

POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 9

uniformem. Odseděl si rok na Pankráci, ale potom se mu podařilo odtamtud utéct. Věrka naznačila, že se spolu domlouvali přes mříže z okna znameními. Dala jsem jí tatínkovu košili, on jich zase tolik neměl, v civilních šatech se chtěl Miloš pokusit znovu přes hranice. Podařilo se. O Věrce teď nikdo z nás už nic nevěděl.

A najednou Milošek stojí přede mnou a hlaholí jako před lety.

- Dášeňko, frajírko šumná, za korunu dvacet!

To bylo jeho, když si chtěl vypít skleničku bílého, jenže chyběly mu nějaké drobné, jak se říká. Sklenička u výčepu stála korunu dvacet. Tak jsem mu půjčila. Při druhém láhvi už zpíval z plna hrdla na „slováckú notečku“. Hlas měl, že se to rozléhalo daleko široko.

Jenže v táboře pak začal s politikou, měl svoje kruhy a já jsem byla malé číslo. A potom: když jsem viděla, jak ti naši utečenci tady začínají zase politikařit, řekla jsem si, že tohle teda ne.

Partajnictví blbě. Sedíme v lágru, nikdo nic nemá, jenom vojenský kavalec, deku bez prostěradla a bez polštáře, ešus a nádobí, to je všechno. Krabici pod kavalcem s něčím, co jsi měl, když jsi něco měl, a hřebík ve stěně na pověšení kabátu. A oni se začínají tahat s ostatními o to, jestli jsi agrárník nebo socialista, to je přece blbě.

Dva dny po tom, co jsme přišli do tábora, jsme si s Jirkou řekli, že se podíváme po nějaké práci. Na pracovním úřadě seděl pán v šedivém saku, na loktech úřednické klotové rukávce. Sudeťák, jak se ukázalo. Přivítal nás nadmíru pěkně:

- Ztracený český prasata!

Samozřejmě že nás vyhodil.

Jirka myslel, že by mohl dostat nějaký džob se svou angličtinou u Američanů. Nic. Houby. Nothing.

Areál 2 v Ludwigsburgu byl plný: tři české tábory, dva polské a jeden baltský. Dohromady kolem 20.000 uprchlíků.

V kasárnách tu byli Američané. Podle přísných amerických vojenských předpisů vyhazovali každý večer zbytky jídla, chleba nebo i nakousnuté řezy dortů z kantýny. Němci, kteří měli hlad a sami si neměli zač dostatek potravin nakoupit, se na to plýtvání dívali a zuřili. My ostatně taky.

Tábory byly v ovocnářském kraji, sklízela se tam jablka, hrušky a taky víno. Podle tradice se tam dělal jablečný mošt. My jsme jim posbírali pod stromy padavky a oni tím nebyli nadšení. Dalo se to pochopit. My jsme byli jako kobylinky, ale jenom z nutnosti.

Neměli jsme nejmenší ponětí, kde se nakonec ocitneme. Kanada brala jen jednotlivé imigranty, kteří nějak získali stipendium nebo tam měli příbuzné. Skupinová imigrace, čas od času: to kluky postavili do řady, kolem procházel doktor a ohmatával jim svaly, jestli jsou na těžkou práci. Seběmenší zdravotní závada znamenala konec nadějí. USA měly kvóty vyčerpané, měla jsem jejich imigrační číslo a naději bratru za tři čtyři roky. Austrálie brala poměrně hodně imigrantů, měli zájem o polské rodiny: rodiče mohli pracovat, protože nejstarší z dětí se mohlo starat o mladší sourozence. Když ti dorostli, stali se další pracovní silou. Komise pro vystěhování do Austrálie byla v Putzbachu, severovýchodně od Frankfurtu.

Zavolali nás k australskému imigračnímu úředníkovi.

Přijde kluk, co tam byl před námi.

- To byste nevěřili. Víte, co se mě ptal? Jak jsem přešel hranice. Jestli na koni, autem nebo letadlem.

Byla jsem na řadě. Ptal se mne na vzdělání a proč jsem šla. Vysvětlil, že musím podepsat pracovní smlouvu: dva roky budu dělat tu práci, kterou oni potřebují. Napsala jsem do dotazníku, že mohu dělat pomocnicí v domácnosti, pomocnou sílu v nemocnici nebo kloboučnici. Kdysi jsem z legrace dělala kurz modelování klobouků, co kdyby se to hodilo? Ptám se toho pána:

- A co po tom dvouletém kontraktu? Řekněme, že zvládnu řeč, na to si troufnu, ale chtěla bych studovat, mám první rigorózum na medicíně. Má Austrálie principiálně něco proti mému studování?

- Povídá on:

- To je prakticky nemožné. Musíte udělat jazykové zkoušky a všechny dosavadní medicínské zopakovat, se stipendiem nepočítejte, finanční otázku musíte vyřešit na vlastní pěst.

- Dobře. Ale za předpokladu, že zkoušky udělám, existuje nějaký zákon, který by mi zabránil dostudovat?

- To ne, ale Austrálie nestojí o studované ženské. Najděte si nějakého Australana a porodte Austrálii zdravé děti.

Tím mě naštvál.

- Děkuju vám srdečně, ale já nejsem králičí samice. Toho pracovního kontratu se vzdávám.

Přestěhovali nás znovu - do jiného tábora. Já jsem pracovala na ošetřovně a Jirka se začal ucházet o výjezd do Anglie. Já jsem pro sebe neviděla světélko naděje.

Najednou dopis ze Švýcarska. Česky psaný. Milá kolegyně, pokud bys měla zájem o stipendium ve Švýcarsku, napiš na tu a tu adresu. Dr. Růžek.

Spadlo to jak z nebe. Jak je to možné? Potom mi došly souvislosti, když jsem uviděla druhý podpis, Madeleine Cuendet.

Někdy předtím, na podzim, přivezli do studentského tábora léky a lékařský materiál. Přijeli s tím Daniel Sandoz, z té švýcarské továrnícké rodiny, a Madeleine Cuendet, oba studovali medicínu. Někdo z našich lidí Danielovi za to, že přivezl léky, ukradl kabát. Myslela jsem, že se propadnu hanbou. Potkala jsem Madeleine na chodbě, náhodou, a hned jsem se jí omlouvala, že se stydím za takovou věc. Co si o nás budou myslet! Ona to brala rozumně.

- No jo, když jsou tady tak špatné poměry, mohou se stát věci.

Mluvily jsme spolu snad deset minut. A ona, když se vrátili, si na mě našťěší vzpomněla. Řekla o mně ve stipendijní komisi, která zasedala v Lausanne. Do tábora mi napsali dopis na mé jméno: D. Gabriel.

Začala jsem věřit na zázraky.

Napsala jsem přihlášku, ale neměla jsem na známku. Můj milý rozmilý Jiří tvrdil, že nemá v kapse ani krejcar. Pak jsem náhodou zahlédla, že má v tašce padesát dolarů. Pomohl mi jiný kolega.

V máji padesátého roku jsem konečně vyjela z německého tábora do Curychu, tam jsem dostala stipendium. Bylo nás kolem dvaceti. Medicci, několik ekonomů, chemici, nějaký technik a moravské děvče na lesnictví - dcera hajného a doslova bílá vrána, protože ve Švýcarsku na Vysoké technické nebylo na tomto oboru nikdy žádné děvče. Olga Uličná. Udělala tam doktorát, odjela hned potom do Ameriky, a protože měla doktorát, dávali jí do samých výzkumných laboratoří. Ona ale strašně chtěla do lesa, jak byla doma, v Jeseníkách, zvyklá chodit s tátou.

Stipendium dělalo 200 švýcarských franků, ale jenom po dobu semestru. Na prázdniny nám nedali ani frank. Někdo mi poradil - existují mezinárodní studentské pracovní tábory. Přihlásila jsem se a odjela do Wallisu, kde na jednom alpu, tedy horské pastvině ve dvou tisících metrech, káceli studenti stromy, vysekávali průsmyk a stavěli cestu. Přijela jsem do Martigny na nádraží. Páni zlatí, co dál, měl mě tu někdo čekat, ale nikde ani noha. A jak já najdu ten tábor?

Najednou vyjde za rohem mladý muž a přistoupí plaše ke mně. Nejdřív spustil lámanou angličtinou, potom slušnou franštinou a já pořád vrtím hlavou. Nakonec spustil německy a já si vydechla, že se konečně zaplatí pámbu domluvíme. To byl Peter. Tenkrát byl vedoucím toho tábora na walliském alpu.

Jirku jsem ztratila z očí. Už mi nenapsal. Konec velké lásky... A pro mne v téhle zemi začátek nové.

Měla jsem jiné kamarády, mezi nimi se objevil občas i některý z někdejších starých. Poměrně dlouho jsme si psali s hochem, který se mnou v Praze maturoval. Po letech přišel do Švýcarska. Ohlásil se telefonem.

Byl jedním ze dvojčat. Oba bratři od sebe k nerozeznání. Kantoři ani po osmi letech nevěděli, který z nich je Slávek a který Tomáš. Otec byl vysokým důstojníkem generálního štábu. Komunisti je zavřeli všechny tři. Obžalovali je z velezrady. Otce při výslechu zabili. Synové nejdřív dostali oba trest smrti, potom, vzhledem k mládí, jim trest změnili.

Poslali je do Jáchymova. Tomáš vykládal, že záření v barácích postavených přímo nad doly bylo silnější než v podzemí samém. Utéct odtamtud se podařilo jenom pár lidem, a odnesli to ještě ti, co tam zůstali. Přesto se o to někteří dál pokoušeli. Byly doby, kdy na přežití tam byla moc malá naděje. Oba pracovali v barácích na ambulanci. Tomášovi se v padesátém roce podařilo utéct. Pár kamarádů se podkopalo šachtou. Prvním dvěma se podařilo dostat se podkopem ven, potom se vykopaná šachta sesula a ostatní zasypala.

Tomáš o tom všem strašně nerad mluvil. Naznačil, že mu dlouho trvalo, než se dostal přes hranice, bloudil chvílemi dokonce po východním Německu a potom se konečně dostal na Západ a do utečeneckého tábora. Napsal do Švýcarska o stipendium. Z komise se mne zeptali, jestli bych ho mohla doporučit. Jak by ne!

Předsedou komise byl tehdy Karel Lobkowitz, který studoval národní hospodářství. Dnes už je po smrti. Karel byl dvoumetrový chlap. Když jsme se někde měli sejít, kde bylo tisíc lidí, neměli jsme obavu: stačilo si všimnout, kde Karel čouhá nad davem. Řekla jsem mu tehdy:

- Lepšího a chytřejšího nad Tomáše není daleko široko.

O svém bratrovi Tomáš nemluvil a já jsem na něm nevyzvíдалa. Byli jsme tehdy oba emigranti bez dokladů. Já jsem teda měla aspoň index. Na městském notariátu v Curychu jsme si vzájemně místopřísežně potvrdili, že existujeme a kdo je kdo. Vyplňujeme formulář a do rubriky jméno matky, jak jsem si všimla, píšeme oba dva - Kosátková. Podívali jsme se na sebe. Já říkám.

- Ty, Tomáši, není tvoje matka z tý pekařské rodiny Kosátků?

- To víš, že jo.

- Hele, Tomáši, představ si, že starej pan Kosátko byl bratranec mého dědečka.

- Tak to jsme jako...

- Příbuzný! Svět je malej.

Peter si vybral Tomáše za svého svědka na naší svatbě. Bezvadná protéza nahradila přední zuby, které Tomášovi kdysi estébáci vyrazili.

Svatebčané nic nepoznali.

Vzpomínky paní A. Füllscherové-Gabrielové zaznamenal a zpracoval Lubomír Smiřický Leden 2006

Poznámka: Manželé Füllscherovi, nyní osmdesátníci, účinně pomáhali českých a slovenským exulantům ve Švýcarsku po Srpnu 1968. V letech 1989-2005 obstaral a dopravil ing. Füllscher svým autem postupně několik desítek důležitých přístrojů pro výzkumné ústavy v Československu.

VEČÍREK PRO SVOBODNÉ A NEZADANÉ

ve veselém a sportovně zábavném stylu

v neděli 26. 3. 2006 v 17 hod.
v restauraci Praha na Masaryktownu

Oznamte tuto zprávu co nejrychleji všem svým nezadaným přátelům na tomto kontinentu, šířte informaci o této jedinečné akci jakkoliv můžete, přes hory a doly, přes e-maily a weby...

Registrační lístek musí dorazit do kanceláře Masarykova ústavu nejpozději 28. 2. 2006.

Vstupné je \$35 včetně živé hudby a studeného bufetu.

Registrační lístek zašlete se šekem* na adresu MMI:
450 Scarborough Golf Club Rd, Toronto ON M1G 1H1.
Informace na telefonu 416-439-4354

* Šeky budou použity pouze přihlásí-li se dostatečný počet zájemců. Sledujte naše noviny, budeme vás informovat.

REGISTRAČNÍ LÍSTEK NA SEZNAMOVACÍ VEČÍREK 26. 3. 2006

Jsem: žena muž - věková skupina: do 30, 31-49, 50-65, 65+

Jméno, pod kterým se chci představit ostatním: _____

(ať je to vaše pravé křestní jméno nebo fiktivní: např. Dana, Horolezec atd.)

Na okraj: Procházka historií s Hanou a Přemyslem Pelnářovými

(2. část)

Pelnářové se zřejmě snažili a mají důvod být se svým příspěvkem životu spokojeni. Jeden z nich, profesor Josef Pelnář, byl hercem v závěrečných scénách životního dramatu prezidenta T. G. Masaryka. Nemnoho hodin před tím, než smrt se dotkla vrásek čela a ranní mlhou odcházela, ho přizval na konzultaci prezidentův osobní lékař, dr. Meixner. Do Lán ho vezl jeho syn Přemysl. Ale ani paní Hana (rozená Klumparová) se za svůj život a historii svého rodu nemusí stydět. Je to vlastně historie několika zajímavých rodin (Klumparovi, Dvořákoví, Tylšovi [Tilschovi], Macháčkovi a okrajově, Svitákoví a Podivínští), jejichž osudy na sebe navazují. Tato črta dovoluje zmínit se jen o několika.

Jméno Klumpar se v zápisech objevuje již začátkem šestnáctého století. Nejstarší záznam, v gruntovních knihách, pochází z roku 1604. Uvádí se v něm, že Martin Klumpar (po bělohorské bitvě změněno na Klumpar) zakoupil ve východočeském městě Luživě v okrese vysokomýtském dům za 114 kop grošů. Někteří Klumparové byli zřejmě v panských službách, jiní byli mlynáři, řemeslníci, řezníci. Prvním zjištěným předkem paní Hany byl lužský konšel Martin Klumpar, narozený koncem 17. století. Hanin pradědeček, Jan Florian (později se podepisoval Jan Květoslav) Klumpar, se narodil 5. května 1826. Studoval na gymnáziu v Hradci Králové, kde v humanitních studiích ... nám za vůdce dán velezasloužilý profesor a spisovatel československý p. Václav Kliment Klicpera. Na Karlově universitě - píše Jan Květoslav - zvláště obracel jsem svůj zřetel k vědeckému pěstování jazyků a literatur, zvláště slovanských, pod vedením tehdejšího slovního profesora Františka Ladislava Čelakovského... Poslední a nejslavnější zastávkou učitelství Jana Květoslava bylo gymnázium v Hradci Králové, kde převzal

správu v srpnu 1867 a které vedl 21 let. Ve vzpomínkách současníků byl zdánlivě drsný, ale dobrácký, a horlivě česky cítící ... vypadal sice se svým černým obočím, vždycky skoro staženým, dosti hrozivě - při tom však byl člověk zlatého srdce. Musil být: jeden ze studentů dostal pro srážku s přísným profesorem zákonné mravy. To znamenalo na semestr ztrátu osvobození od školného a poněvadž šlo o chudého studenta a školné bylo osm zlatých, konec studií. Ředitel Klumpar mu dal osm zlatých ze svého...

Krásně o něm píše ve svých pamětech jiný jeho student, Alois Jirásek: *A tenkrát, jmenovitě za Herbstova ministerstva, byla těžká doba, zvláště pro správce středních škol; tenkrát dávali pro vlastenecké smýšlení a jednání ředitele do pense a profesory propouštěli ze služby... Živě se pamatuji na ředitele Klumpara, když k nám do kvinty poprvé, tuším, vkročil; myslel jsem, že přichází s úředním oznámením. A ředitel začal, že dnes je úmrtní den Josefa Jungmanna; stručně, ale pěkně o něm pověděl, a že na jeho památku založena je při gymnasiu nadace, Jungmannova nadace, jejíž výtěžek uděluje se chudému žákovi, v češtině zdárně propívajícímu... Mne z Němec přišlému, překvapila nadace sama, nadace toho jména, i účel její. Znělo mi to tak neobyčejně a nějak radostně, když ředitel tak vlastenecky promluvil a pak všechny nás nabádal, abychom se pilně a horlivě vzdělávali v mateřském jazyku.*

Jiný z Klumparových slavných žáků, básník J. S. Machar, popisuje ve své knize *Konfese literáta* svoji ústní maturitní zkoušku v řečtině, které Klumpar předsedal. Profesor Grim Macharovi předal Homerovu *Odysseu* a vyzval ho, aby přeložil jednu pasáž. Machar plaval. Zkoušku udělal jen díky mistrnému manévrování ředitele Klumpara. Machar píše: *Prozřetelný osud poslal mi v tom*

*starém pánovi anděla strážce, jenž mne jako Tobiáše provedl hellenskými pouštěmi. Když bylo po zkoušce, Klumpar odcházel: Za chvíli šel kolem mého místa, usmál se a prohodil: 'No, proklouzl jste'. Ale Jan Květoslav Klumpar nebyl pouze učitelem a administrátorem. Vydal několik učebnic latiny, přispíval do časopisů jako byl *Lumír*, *Hlasy Slováků* a byl spolupracovníkem Riegrova slovníku. Hrál na čelo a miloval zvířata. A také napsal velmi oblíbený veršovaný gratulant s názvem *Listy vděčnosti, lásky a přátelství*. Z jeho manželství s Amálií (rodem Dvořákovou) se narodilo sedm dětí, z nichž jen tři se dožily dospělého věku. Jedním z nich byl Otakar Klumpar, významný lékař - lidumil, přítel T. G. Masaryka, přední sokolský pracovník (starosta hradecké jednoty a později župy orlické). Dalším byl JUDr. Ladislav Klumpar, známý pražský advokát, nadaný divadelní ochotník, politik a novinář.*

Ladislav Klumpar se vyznamenal jako obhájce ve věcech trestních, ale i politických, hned na začátku své kariéry. Byl totiž jedním z obhájců v procesu tzv. *Omladiny*, v kterém byla odsouzena řada mladých dělníků a jejich spolupracovníků, mezi nimi dr. Alois Rašín a Antonín Hajn. A jen o dva měsíce později, v březnu 1894, hájil dva mladistvé spoluviníky, obviněné z vraždy spáchané na udavači *Omladiny* Mrvovi. Další spoluviníky zastupovali dr. Adolf Stránský a dr. Baxa, pozdější starosta Prahy. V civilních i menších trestních sporech hájil na příklad herečky Hanu Kvapilovou a Marii Hýbnerovou a malíře Luďka Marolda a Maxe Švabinského. O Klumparovi jako divadelním ochotníku Jaroslav Kvapil

napsal, že *byl muž nabitý divadelní vášní a rozhodným, bohužel nikdy nevyužitým divadelním talentem*. Láska k divadlu mu však zůstala navždy. V roce 1889 spolu s Jaroslavem Kvapilem, prof. Hlavou, Václavem Štechem a Gustavem Schmoranzem založil Společnost Národního divadla, kterému brzy na to bylo Národní divadlo zadáno. Šéfem opery se stal Karel Kovařovic a později dramaturgem a šéfem činohry Jaroslav Kvapil. Klumparova politická činnost opravdově začala v roce 1904 kdy kandidoval do říšské rady. A vyhrál, i když jedním z protikandidátů byl pozdější ministr a předseda senátu František Soukup. Pravděpodobně nejdůležitějším aktem jeho politické kariéry byla účast v debatě o volební reformě, zavedení všeobecného a rovného hlasovacího práva. V příštích volbách v roce 1907 jeho mladočeská strana, i když šla do voleb spojena se stranou staročeskou, prohrála a Klumpar sám se ve svém volebním okrese umístil na třetím místě. A tak začalo poslední období Klumparovy veřejné činnosti: novinářství. Krátce před volbami byl do Prahy přenesen lounský týdeník *Den* a Klumpar se stal členem správní rady, spolu s osobnostmi formátu dr. Karla Kramáře a průmyslníka Leona Bondyho. Poslední číslo *Dne* vyšlo 30. září 1910 a po jeho zastavení Ladislav Klumpar věnoval svoji energii a čas pojišťovací bance *Slavie*. A ovšem bohaté činnosti v pražské společnosti.

Z jeho manželství s Marií Tilschovou (její babičkou byla Marie Macháčková) se narodily dvě děti. První z nich, narozený 9. srpna 1893 byl pokřtěn Vladislav Ivan. JUDr. Vladislav Klumpar pracoval

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 12

MANŽELÉ PELNÁŘOVI

Slovak Canadian Cultural and Heritage Centre Centrum kultúry a dedičstva kanadských Slovákov

V rámci Mesiacu fotografie Máj 2006

prípravuje

Karol Plicko

exhibícia fotografií v Toronte

Severoamerická premiéra

Po prvý krát na severoamerickom kontinente vám ponúkame pohľad na Slovensko na začiatku 20 storočia očami jednej z významných postáv európskej fotografie svojej doby, fotografa, etnografa a folkloristu Karola Plicku. Je to pohľad na Slovensko aké dnes už neexistuje a ako ho už nikto nezdokumentuje a to výstavu robí skutočne unikátnou.

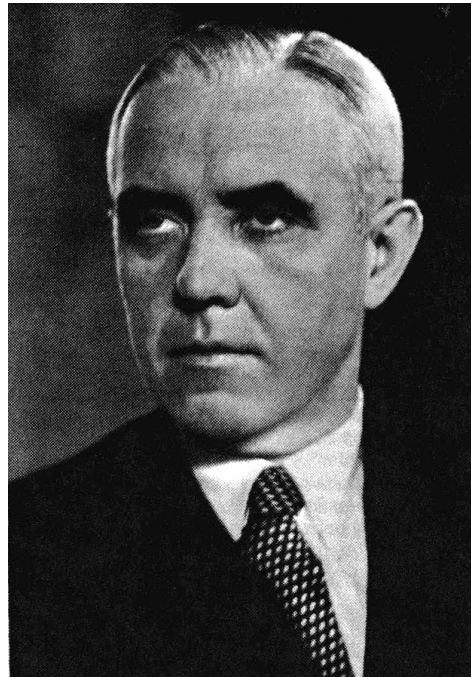
Viac informácií o výstave a osobnosti Karola Plicku nájdete na www.slovaktoronto.com, kde vás budeme včas informovať aj o podrobnostiach konania exhibície.

V prípade že chcete byť o tejto a nasledujúcich aktivitách informovaný, pošlite email na info@slovaktoronto.com alebo scchc@slovak.com

POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 11

převážně v průmyslových organizacích, hlavně v oboru sociálního pojištění, o němž také napsal řadu studií. V r. 1926 se stal ředitelem Ústřední sociální pojišťovny. V r. 1938 přijal - jako odborník - resort ministra sociální péče a zdravotnictví ve vládě Rudolfa Berana a v této funkci přešel do první protektorátní vlády, v které, na přání generála Aloise Eliáše zůstal až do jejího odstoupení 19. ledna 1942. Byla to role, kterou nehledal, spíše naopak. Už proto, že se v ní hrálo o budoucnost národa a o jeho vlastní život. Jeho pozice byla tím překérnějším, že patřil k zednářské lóži, jedné z organizací, které nacisté a jejich přísluhovači zvláště nenáviděli: v dubnu 1941 napsala fašizující Vlajka: *Za své*

zločiny proti národu musí být svobodní zednáři vytaženi ze svého spikleneckého podzemí a souzeni jako zrádci národa. A Walter Jacobi, pracovník tiskového odboru v úřadu říšského protektora, označil české zednáře za součást *židobolševického spiknutí.* (Není bez zajímavosti, že v protektorátní vládě, která nastoupila v dubnu 1939, bylo pět zednářů!) A jsme nazpět u začátku této črty a Hany Pelnářové a jejího setkání s protektorátním prezidentem Dr. Emilem Háchou.

DR. V. KLUMPAR

Ministr Klumpar byl s celou rodinou prezidentem Háchou pozván do Lán. Během procházky parkem se Hácha a Klumpar oddělili od ostatních, zřejmě chtěli hovořit důvěrně. Druzí členové Klumparovy rodiny šli s Háchovou dcerou, paní Rádlovou, která se o Háchu starala, jinou cestou. Hana si Háchu pamatuje jako milého starého pána, který měl rád děti. Její otec ho samozřejmě viděl z jiné perspektivy. Ve svých pamětech popisuje, jak za protektorátu Hácha postupně chřadl a scházel tělesně, ale hlavně duševně. *Více se hrbil a tíž chodil. Míval apatické chvíle, takže při rozhovoru jsem měl dojem, že je myšlenkami jinde, ačkoliv najednou se vynořila u něho vzpomínka na nějakou podrobnost, obyčejně ze starší doby. Ač byl považován za věřícího katolíka, mluvil někdy o sebevraždě a dělal vůbec dojem člověka příliš slabého na velký úděl, který byl vložen na jeho bedra. Jednou se mě se steskem ptal: 'Jak dlouho budu muset ještě tohle dělat?' ... Měl jsem u dr. Háchy vždy dojem značného rozporu mezi rozumem a vůlí. Byl velmi inteligentní, dovedl krásně formulovat, dovedl i promluvit k srdci, ale nedovedl jednat... Němci brzy vystihli slabost Háchovy vůle a hleděli odstranit ty, kdož mu byli oporou, a které vinili, že Háchu štvou. Nejprve byl odstraněn dr. Havelka. Po jeho odchodu snažil se tím více generál Eliáš být Háchovi nablízku, často ho navštěvoval a trávil s ním víkendy v Lánech. A jistě i generálu Eliášovi přitížila tato činnost, jež nemohla zůstat utajena.*

Hana Pelnářová má i jiné vzpomínky na svého otce z této doby. Ten na štěstí nevěděl, že v den, kdy Hitlerova armáda vpochodovala do Prahy, děvčata v Hanině třídě otevřela okna a s velkým elánem zpívala: *Byli jsme a budem, nás zná celý svět, nás nikdo nezdolá...* Zděšená profesorka, která zpěv slyšela z chodby, vrazila do třídy, prudce zavřela okna a strašně studentkám vynadala. Hůře to dopadlo o půl roku později. Jedna

z děvčat pocházela z rodiny, která měla obchod s látkami. Ta na 28. října přinesla do třídy špulku trikolórového materiálu. Děvčata to rozstříhala, ozdobila se trikolórami a vyrazila do ulic. Záznakem se dostala bez úhony domů. Hanin tatínek, nejhodnější z tatínků (ale také ministr protektorátní vlády) vrhl na Hanu jediný pohled, vyskočil ze židle, rozběhl se k ní, vlepil jí facku a zakřičel: *Chceš dostat celou rodinu a spoustu jiných lidí do vězení? Máš vůbec ponětí, co děláš?* Ale to už ho, Hana věděla, ta facka bolela víc než ji. A ona si uvědomila, že si ji zasloužila - v boji o život laciná gesta jsou málo užitečná; a smrtelně nebezpečná. A ještě pronikavěji si nebezpečí této dětinské provokace uvědomila mnohem později, po válce, kdy jí otec prozradil důvod častých projížděk s generálem Eliášem soukromým autem někam do Brd. *Můj otec řídil, a když dojezdil k určitému místu, generál Eliáš dal zastavit a v příkopu položil balíček dokumentů, jejichž obsah byl později vyslán tajnou vysílačkou do Londýna...* Nemyslím, že někdo, kdo v té době nežil, dovede změřit statečnost Eliášovu a i Klumparovu: ministerský předseda vlády a člen této vlády, která měla příslužovat brutálním okupantům, za jejich zády denně riskovali život akty velezrady.

Členům Eliášovy vlády, které nejnechutnější z českých kolaborantů, Emanuel Moravec, nazval *sborem bonzů* a o níž K. H. Frank prohlásil, že *tato vláda hrdého mlčení, jak ji nazývali čeští intelektuálové, byla shnilá v hlavě i uvnitř,* bylo 19. ledna 1942 oznámeno, že jsou zproštěni úřadů a *v největší rychlosti se odbylo slyšení na rozloučenou u státního prezidenta, o němž nebyla dána ani zpráva do novin. Byli jsme propuštěni v nemilosti, ani Heydrich ani Frank s námi vůbec nemluvíli.*

Eliáš, který jako předseda protektorátní vlády odmítl podepsat protižidovské zákony a přísahat věrnost Hitlerovi (!), zřejmě nezdědil Klumparovu spoluúčast v aktech velezrady. Zemřel na popravišti 19. června 1942, čestný a statečný ve smrti jako byl v životě.

Po skončení války Vladislav Klumpar, jako všichni žijící členové protektorátní vlády, byl vyšetřován a ačkoliv v té době spravedlnost nebyla vážena na lékařských vážkách, tak bezúhonným bylo shledáno jeho chování ve vládě, že ani tehdy, ani po únoru 1948 nebyl předvolán před čestný soud. Dr. Vladimír Klumpar v roce 1968 odešel do Kanady k své dceři Haně a jejímu manželovi Přemíkovi. Zemřel v Montrealu 27. června 1979.

Stejně cenná jako jeho *Paměti*, které v roce 1963 předal do Archivu Národního muzea, je jeho rodinná kronika. Tam se dočteme nejen o rodu Klumparů, ale také o rodech, jejichž osudy se proplétají s osudy rodu Klumparů. Tak třeba rod Dvořáků. Vladislavovou ženou a Haninou maminkou byla (jak jsme se už zmínili) Amálie (rozená Dvořáková).

Rod Dvořáků

Dvořákovci, alespoň po meči, byli skoro všichni sládkové. Josef Dvořák, narozený někdy v roce 1755, byl příbuzným Jana Dvořáka, otce Josefíny, matky Karla Havlíčka Borovského. Se svojí ženou Janou měl dvanáct dětí, devět synů a tři dcery. Z těch devíti synů sedm bylo sládky... Dcery z rodu Dvořáků se většinou dobře provdaly: za lékaře, profesory, a jedna z devíti dcer Františka Dvořáka si

vzala rakousko-uherského generála Lajose Bauera von Markaszky. A samozřejmě ne všichni mužští potomci byli sládky. Jeden z nich, jménem Karel, skončil jako ministerský rada Nejvyššího účetního soudu. Jiný, Ing. Vladimír Dvořák, byl radou státních drah v Olomouci; JUDr. Karel Dvořák byl radou u finanční prokuratury v Praze. Dvořákovci byli kopa veselá, milovali hudbu a zřejmě dovedli bavit společnost. Vlastností, jejichž ohlas jsem zaznamenal u paní Hany. A proč ne? Její prababičkou byla Amálie Nepomucena Dvořáková, která si vzala, jako svého druhého manžela, profesora Jana Květoslava Klumpara, ředitele gymnázia v Hradci Králové.

Jinou významnou větví v genetickém stromu paní Hany je rod Tylšů (či Tilschů). Tylšové pocházejí ze selského rodu, usazeného od nepaměti (rozhodně od poloviny 17. století) v náhodském kraji. Velmi šikovně si počínal Josef Vojtěch Tylš, narozený 1793, který zvelebil a rozšířil zděděnou usedlost. Vedle toho se věnoval průmyslu plátenickému: skupoval přízi a dával ji zpracovat u domácích tkalců. Hotové zboží dal bítit a pak je posílal po formanech do Vídně a do Prahy. Jeden z jeho synů, Emanuel, byl advokátem v Opočně. Jeho syn, rovněž Emanuel, byl doktorem práv a profesorem občanského práva na české univerzitě v Praze. A pak je tu Vladislav Josef Tilsch, Hanin pradědeček, narozený 21. března 1844. I ten studoval na gymnáziu v Hradci Králové, instituci, která hrála tak významnou roli v životě Haniny rodiny. Je i hrdinou lyrické milostné epizody. Jako student se zamiloval do Jindřišky Macháčkové (ano, z rodu Macháčků, o kterém již byla zmínka). Zápisy v jeho deníku o této lásce - v dnešním věku minutkových ukojení - zní jako pohádka z neskutečného světa. Vladislav po léta z dálky obdivoval Jindřišku v divadle v její rodinné lóži, jednou ji přes rok nespáčil. A když (to už byl právník) se s ní konečně osobně setkal, napsal do svého deníku: *Dnes poprvé osobně jsme se seznali, sláva dni tomuto...* Trvalo několik let, než se zasnoubili a dalších několik let, než se vzali a svým sňatkem spojili rodinu Tilschovu s rodinou Macháčkovou. Vladislavovi a Jindřišce se narodily čtyři děti, z nichž nejstarší Marie je Haninou babičkou.

Také Macháčkové jsou starý selský rod, a to z Radotína u Prahy, kde Vojtěch Macháček byl roku 1790 velkou většinou zvolen za obecního rychtáře. Jeho vnuk, Josef Macháček, byl roku 1848 zvolen za liberecký vikariát poslancem do českého sněmu. Zúčastnil se svatodušních bouří, byl zatčen a asi čtvrt roku vězněn. V zápisech ve zbraslavské farní pamětní knize (autor zápisu na Macháčka a rebelanty zřejmě nadržel) čteme: *V Radotíně vynikal jistý Josef Macháček, sedlák z č.6, stýkal se s rebelanty, a Fastrem. Nepříznivě proti vládě mluvil, ve Zbraslavi v hospodě č.25 si dovolil povstati proti podobizně Ferdinanda I. a vysloviti, počkej pane císaři - republika býti musí.* Kdyby jenom to! Ale když 12. června vypukla v Praze revoluce, Josef Macháček s dvěma žebříňáky se svou sběří přijel do Zbraslavi a vrchního úředníka Hrdličku donutil, aby mu vydal 100 zlatých, *aby mohli povstalcům pražským ku pomoci přijíti.* Podle farního zápisu chtěl být českým králem, což se neshoduje s jeho provoláním, že *republika býti musí.* Nedopadlo to dobře. Po revoluci byl pěti husary odveden do Prahy a na čas uvězněn. Farní zápis končí: *... zaslouhoval tak jako Arnold, Sabina atd. uvězněn*

BOOKKEEPING SERVICES

A/P, A/R, Bank reconciliation, Payroll.

Monthly, quarterly, yearly.

Call: Eva (905) 781-7781

E-mail: pkbooks@rogers.com

1601-2

2 bedroom in Forest Hill Village, hardwood floors, fireplace, basement, deck, patio & parking.

416/485-6224

or Jccb3@aol.com

1602-02

Volám sa Anita mám 19 rokov, som stredoškolsky vzdelaná, mám záujem pracovať ako opatrovatelka detí, alebo starších ľudí.

Ubytovanie potrebné. Bývam v Bratislave, po anglicky sa dohovorím životopis zašlem.

Kontakt -

mariabertok@gmail.sk,

Tel.L 011/421/245-247-873.

1603-04

MEDICAL AND RELAXATION TREATMENTS
MASSAGE THERAPY
HOT STONE TREATMENT
EAR CANDLINGMICHAEL EISNER, RMT,
MASC.

AT

Mind & Body

Lakeshore Village Integrated Medicine

TAKÉ NABÍZÍME
HOMEOPATII, YOGU, QIKONG,
REFLEXOLOGII, REIKI,
AKUPUNKTURU ATD.NĚKTERÉ SOUKROMÉ POJIŠŤOVNY
KRYJÍ VYBRANÉ LÉČBY!2921 Lakeshore Blvd West,
Etobicoke – at Islington Ave.

Tel. 416/823-1165, e-mail

michale@sympatico.ca

zůstati, než úřední vysvědčení od zbrasl. vrchního Hrdličky, jsa s ním v dalekém příbuzenstvu, jej z těch nesnázích osvobodilo. Ono to samozřejmě bylo všecko daleko komplikovanější. Vítěz nad rebelanty, polní maršálek kníže Windischgrätz, vyhlásil nad Prahou stav obležení a vytvořil komisi na vyšetřování zatčených povstalců, mezi nimi Josefa Macháčka (vězněného v donucovací pracovně na Hradčanech), který byl obviněn, že pobuřoval sedláky v blízkém okolí Prahy k výpravě na pomoc povstalcům, zúčastnil se plenění státních pracháren a prohlašoval při tom, že jde o to, aby byl sesazen císař a zřízena republika. Nakonec, na nátlak mnohých poslanců (včetně dr. Riegra), byla z popudu samotného Bacha(!) komise zrušena a císař většině (včetně Macháčka) udělil amnestii. I když revoluční rok 1848 zdaleka nesplnil očekávání rebelantů, přinesl jeden podstatný úspěch: osvobození sedláků od poddanství. A rebelant Macháček se dal do cukrovarnictví. Celé rodinné jmění investoval do postavení cukrovaru a aby si zajistil dostatek řepy, najal se svým společníkem několik dvorů. Cestami do ciziny (roku 1862 například s dr. Františkem Ladislavem Riegrem navštívil světovou výstavu v Londýně), získal širší rozhled i inspiraci v podnikání. S Riegrem se rovněž zúčastnil audience u císaře Františka I. (podivuhodná transformace republikánského rebelanta), při níž žádali povolení vydávat český politický deník. To se sice hned nepovedlo, ale jejich akce připravila půdu k založení *Národních listů*. Příštím krokem v Macháčkově kariéře bylo zvolení za poslance do českého sněmu, odkud byl vyslán do Vídně na říšskou radu. Dlouho se ve Vídni neohřál. V červnu 1863 spolu s Riegrem, Bauberem, Zátkou a jinými podepsal slavnostní "ohrazení" proti únorové ústavě, která po jejich soudu nedbala historických práv a státoprávních poměrů v českých zemích a nakonec s většinou českých poslanců říšskou radu opustil. Byli vyzváni k návratu a když se odmítli vrátit, byli zbaveni mandátů. Macháček také podepsal památnou deklaraci z 22. srpna 1868, v níž čeští poslanci odporují zavedení dualismu, který ze západní polovice utvářel stát nový, ve kterém by český stát právně zanikl. Najdeme ho všude, kde se dělo něco pro národ významného: byl členem výboru pro zřízení Národního divadla a spoluzakladatelem nebo členem pražského *Hlaholu*, *Sokola* a *Umělecké besedy*. Měl pověst výborného lovce, byl oblíbený společník a rád zpíval vlastenecké a národní písně. Se svojí ženou Marií, roz. Sklenářovou, měl deset dětí, z nichž většina zemřela v mladém věku, včetně syna Karla, jímž Macháčkův rod vymřel po meči. Stejně jako jejich rodiče, zemřely na "ochrnutí plic" (pravděpodobně tuberkulóza). Nejstarší dcery se jmenovaly Marie Terezie a Terezie Marie, do níž se zamiloval Jan Neruda. Obě se se svými rodiči pilně účastnily společenského života: když byl 1. června 1862 slavnostně zasvěcen první sokolský prapor pražské jednoty podle návrhu Josefa Mánesa, sestry Macháčkové byly družičkami (Karolina Světlá byla kmotrou praporu, kmotřenkami byly mimo jiné Kateřina Fügnerová a Marie Riegrová), téhož dne odpoledne se zúčastnily první sokolské veselice v Michli a brzy po té vítaly na zámku ve Dvoře Královém sokolský výlet chlebem a solí. Při slavnosti na oslavu třístých

Shakespearových narozenin pořádané *Uměleckou besedou* 23. dubna 1864 obě děvčata se zúčastnila alegorického průvodu dvou set osob jako Sebastian a Viola z Večera Tříkrálového. Divadelní ředitel Thomé o nich řekl: *Ač jsem u divadla zestárnul, neviděl jsem ještě tolik půvabu a tolik podobnosti zároveň. Kdyby byl tato dvě dvojčata znal Shakespeare, pak bych pochopil, proč napsal Večer tříkrálový.* Bedřich Smetana, který se zúčastnil besedy zpěváckého spolku *Slavoše* v Berouně v létě roku 1862, byl se skupinou asi patnácti osob (včetně knížete a kněžny Taxis) ubytován v blízkých Králových Dvorech u pana Macháčka, *velkostatkáře a poslance u říšského sněmu*. I když se - jak Bedřich Smetana píše - jidel zúčastnilo asi 24 osob, *místa bylo dost, neb co pan Macháček bydlí, jest to velký zámek, on má mimo toho dva dvory a jednu továrnu ... já můžu říci, že jsem už léta Bůh ví kolik tak vesele a rozmanitě se nebavil jako tam u té vsí cti hodné rodiny.*

Smutně krásná a bolavá je milostná epizoda mezi Terezií Marií a Janem Nerudou, který se naučil obě skoro k nepoznání podobné sestry rozeznávat, neboť Terezie Marie ("Rézinka") mu byla *milejší o celé milování*. Poněvadž v jejich době nebylo snadné pro mladého muže se přiblížit k své milované (a o to obtížnější v případě mladého svobodomyšlného novináře a dcery konzervativního průmyslníka), posílal Neruda své dopisy a básně své Rézince prostřednictvím herečky Otýlie Malé (později provdané Sklenářové). Rézinka Nerudovu lásku opětovala - poslala mu dopis, fotografii a vyšívanou mapu. Měli se sejít na Národní besedě 6. února 1865. Nesešli - Rézinka onemocněla a Neruda celou plesovou noc strávil sám. Vlastně se nesešli nikdy. Rézinka zemřela 9. října 1865. Bylo jí osmnáct let. U jejího katafalku stáli na stráži sokolové v čele s Jindřichem Fügnerem. Nerudovy dopisy a básně Rézince byly několikrát vydány, mimo jiné Albertem Pražákem v roce 1941. Arne Novák napsal o Nerudových dopisech: *V diskrétní šedivé mapě stříbrného přívitu, svázané suchým chřestivým lýkem, uvězněné jest sen opuštěného a hrdého srdce. Sen sladký a mdlý jako vůně zvadlého lučního kvítí, hoseného předléty mezi listy knihy; sen marný a melancholický jako důvěrná zvěst o toužebné mdlobě jarních podvečerů kdysi dávno, před půlstoletím... Milostná korespondence dvou stínů, jichž ruce klesly bezmocně k bokům před prvním objetím; pošetilé šeptání něžných slibů a plachých nadějí, které tak rychle dementovala nemoc a smrt; naivní a důvěřivá píseň života a štěstí, kterou na okamžik zapěl básník misantropický a ironický.* Jan Neruda napsal o Macháčkově rodině: *Ta rodina byla nejskvělejším bodem českého společenského života v prvních letech šedesátých. Na ni jsme byli všichni hrdí, bylať elegantní reprezentací našeho češství... Co v té rodině muž, to košatý, silný doubec, co žena, to zjev čarovný... A o krásných, předčasně zemřelých dvojčatech napsal: *Co as zůstavily nevyplněné touhy v mužských srdcích a kolik tu as zbylo vdovců, již se zasnoubili s pouhou nadějí. Z dětí Josefa a Marie Macháčkových měla potomstvo jen sestra dvojčat Jindřiška, do níž se tak blouznivě zamiloval právník Vladislav Tilsch.**

(Pokračování příště)

Josef Čermák

PORTRÉTY, KRESBY, OLEJOMALBY, KOLÁŽE

Z nedávné výstavy v Loop Gallery:
Mirákl (detail) - Kevin

MARIA GABÁNKOVÁ

TEL.: (416) 535-8063; FAX (416) 530-0069

www.paintinggalleries.net

e-mail: gabankova@paintinggalleries.net

Slovenské pivo ZLATÝ BAŽANT je opět k dostání v *Liquor Stores*

Jestliže ho nemají v místním obchodě, požadujte
od manažera produkt, který má číslo 536789

ČESKÁ LAKROSOVÁ REPREZENTACE ZAHAJUJE PŘÍPRAVU NA MISTROVSTVÍ SVĚTA

Český národní lakrosový tým zahájil svou přípravu na Mistrovství světa, které bude od 13. do 22. července 2006 hostit London v kanadském Ontariu. Na čtyři desítky hráčů širšího výběru začínají se zimním tréninkem, zaměřeným hlavně na fyzickou přípravu. Zhruba od března pak přibude intenzivní příprava herní.

Jádro týmu vedeného hlavním trenérem Jiřím Mikulkou, který je sám jedním z nejzkušenějších českých hráčů, tvoří lakrosisté ze tří špičkových klubů: LC Jižní Město, LCC Sokol Radotín a TJ Malešice. Jedná se i o účasti několika hráčů českého původu ze zámoří. Pravidla Mezinárodní lakrosové federace (ILF) umožňují hrát za národní tým hráčům, jejichž prarodič pochází ze země, za níž hráč nastoupí. Od zapojení těchto

„krajánků“ si vedení týmu slibuje jednak výrazné posílení týmu a jednak vytvoření zdravé konkurence v mužstvu a motivace pro další hráče.

Lakros zažívá v posledních letech velký boom. Na posledním MS v roce 2002 bojovalo patnáct týmů (ČR skončila desátá), na nadcházejícím šampionátu v Londonu se počítá s účastí minimálně dvaceti národních reprezentací. Týmy jsou rozděleny do tří výkonnostních úrovní. V elitní (modré) skupině se střetnou USA, Kanada, Irokézové, Austrálie, Japonsko a Anglie. V tuto chvíli jsou další týmy rozděleny do dvou rovnocenných skupin - červené a oranžové. ČR je nyní v oranžové skupině spolu s Německem, Walesem, Novým Zélandem, Itálií a Hongkongem.

„Rozvojové“ země se utkají v nejnižší zelené skupině. Po odehrání zápasů ve skupinách se týmy střetnou v prolínací části turnaje. Největšími soupeři a konkurenty české reprezentace jsou další evropské týmy, především Německo, Skotsko a Švédsko. Ambicí české reprezentace je dosáhnout co nejlepšího umístění v základní skupině, vybojovat účast v play-off turnaje a v ní sehrát vyrovnané zápasy se slabšími elitní skupiny, zejména s Anglií. S přihlédnutím ke kvalitě týmů elitní skupiny, tvořených z velké části profesionálními a univerzitními hráči, bude velkým úspěchem celkové šesté místo.

Zatímco v Kanadě je lakros jedním z nejpobulárnějších sportů, v Česku zatím zdaleka není masovou záležitostí. Nicméně během posledních asi pěti let povědomí o této rychlé a divácky atraktivní hře výrazně vzrostlo, zejména díky Mistrovství Evropy, které se konalo vloni v Praze a kterého se zúčastnil rekordní počet dvanácti mužských a osmi ženských týmů. Také dva tradiční

mezinárodní turnaje si již dokázaly vydobýt své místo jak v kalendáři evropských lakrosistů, tak ve zpravodajských relacích hlavních médií. Zatímco fieldlakrosový Prague Cup pořádaný v červenci je příležitostí hlavně pro mladé hráče a hráčky, na boxlakrosový Memoriál Aleše Hřebeského, tradičně hraný o posledním dubnovém víkendu, se sjíždějí elitní lakrosisté nejen z Evropy, ale i z USA a příští rok snad dorazí i kanadský tým. Čeští lakrosisté doufají, že se jim podaří vystoupit ze stínu „velkých“ sportů, jako jsou fotbal a hokej. Právě podobnost boxlakrosu a hokeje by tomu mohla napomoci. Zatímco v Kanadě si hokej a boxlakros částečně konkurují (a loňské přerušování hokejové NHL přivedlo spoustu diváků do ochozů při zápasech NHL), v Česku by se naopak lakros mohl stát vhodným doplňkovým sportem pro hokejisty, což byla ostatně i cesta, kterou se ubíral ve svých počátcích kanadský boxlakros. Díky hokejové tradici je také Česká republika jedinou evropskou zemí, kde se pravidelně hraje boxlakros. V ostatních státech jednoznačně převažuje fieldlakros, který je mnohem rozšířenější i v celosvětovém měřítku a je jedním z nejdynamičtěji se rozvíjejících sportů současnosti.

Rozvoj lakrosu si vyžádal i změnu přístupu hráčů a týmů. Rekreační sport, který hrálo několik desítek lidí víceméně pro svou zábavu, v současnosti prochází přerodem v regulérní sportovní odvětví, které je sice pořád založeno na amatérských sportovcích, avšak organizace klubů, soutěží a reprezentace už se začíná minimálně co do nároků na schopnosti a objem práce manažerů profesionalizovat. Samozřejmě začíná být spolupráce s médii, příprava atraktivních tiskových a filmových výstupů z turnajů, propagace a také hledání sponzorů, které je však dosud v českých podmínkách velmi tvrdým oříškem. I přes zmíněné změny zatím leží téměř celá tíha nákladů na pořízení výstroje, pronájem sportovišť nebo na účast na turnajích na bedrech hráčů nebo - u těch mladších - jejich rodičů.

S tímto problémem se potýká i vedení národního týmu. Při všech velkých

lakrosových turnajích, kterých se dosud reprezentace zúčastnila, hradili svou účast z velké části sami hráči a bohužel řada z nich na cestu na MS jednoduše prostředky neměla. Management národního týmu pro MS 2006 samozřejmě dělá vše pro to, aby tuto situaci změnil. Jeho snahu o získání sponzorů podpořila například i Kanadsko-česká obchodní komora, která pomohla se zprostředkováním kontaktů na své členy. Český svaz mužského lakrosu má určitě co nabídnout a nestojí jen s nataženou dlaní. Důkazem toho je například 50minutový profesionální filmový dokument z předchozího šampionátu dostupný na CD.

Že o konečné nominaci budou rozhodovat herní kvality hráčů a nikoliv stav jejich bankovních kont, zatím sice vedení týmu sto procentně zaručit nemůže, ale šance je tentokrát větší než kdy jindy.

Český lakros nyní stojí na důležitém rozcestí a snad se konečně podaří prolomit začarovaný kruh, kdy na masivní propagaci není dostatek prostředků a velcí sponzoři váhají prostředky poskytnout, protože nevidí masivní propagaci. Úspěšná účast na MS může být impulzem pro další mnohem rychlejší rozvoj této dynamické hry. Potenciál v Česku určitě je. Pro naprostou většinu českých lakrosistů je hra, již se věnují, „srdeční záležitostí“ a pro její rozvoj jsou schopni udělat téměř nemožné.

Kontakt pro bližší informace: Ondřej Mikamanažer českého národního lakrosového týmu pro MS 2006

tel.: +420 606 615 911

e-mail: omika@lacrosse.cz

www.lacrosse.cz

Lakros je původně hra severoamerických Indiánů. Cílem je vstřelit pomocí hole s vypleteným okem gól soupeři. Moderní mužský lakros je rychlý kontaktní sport, divácky velmi atraktivní.

Fieldlakros (field-lacrosse) hraje 9 hráčů a brankář na hřišti velikosti fotbalového na branky 185x185 cm velké. V každém okamžiku hry musí být 3 hráči na útočné a 4 hráči na obranné polovině hřiště.

Boxlakros (box-lacrosse, indoor lacrosse) hraje 5 hráčů a brankář na hřišti s mantinely obdobně jako v hokeji. Tým má 30 s na střelu na branku.

827A Bloor St. W.
Toronto, ON M6G 1M1

Vám ponúka
cestovanie do celého sveta
Spolahlivo vybavíme
letenky, pozvanie,
poistenie, nájom auta
preklady
Volejte
Annu Zapletalovou
Tel.: (416) 537-7698

Jarní a letní výprodej 2006 už od:

Praha - \$589.00 + \$155.00 tax
Bratislava - \$589.00 + \$219.00 tax
Košice - \$589.00 + \$229.00 tax
Viedeň - \$558.00 + \$150.00 tax
Paríž - \$598.00 + \$156.00 tax
Rím - \$658.00 + \$222.57 tax

Air Canada, Lufthansa, Austria Airlines, Czech Airlines, Alitalia, Air France
ont.reg.#2631380

**NITRA
TRAVEL**

E-mail: nitratravel@yahoo.ca

(416) 504-3800 * 1-800-825-7577 * Fax: (416) 504-8186

662 Queen St. West, Toronto, Ontario M6J 1E5

SLOVAKOTOUR

**JE ČAS ZAJISTIT SI LETNÍ LETENKY DO EVROPY!
ZAVOLEJTE SI O NEJLEPŠÍ CENY!**

**TIME TO BOOK YOUR SUMMER
HOLIDAY TO EUROPE
CALL FOR THE BEST PRICE.**

ZAVOLEJTE SI O PODROBNOSTI O CENÁCH A JEDNOTLIVÝCH LETECH!

Ont. reg. # 1032252

E-mail: travel@slovakotour.com

644 Queen St. West, Toronto, Ont. M6J 1E4

Tel.: (416) 504-5657, (416) 504-9095,

(416) 504-7383, 1-800-477-3461

Fax: (416) 867-8657

Žízeň po naftě

Byl bych hrozně rád, kdyby mi tento objev a zákon někdo rozmluvil: 'Čím je lidské společenství pokročilejší a vyspělejší - tím jsou výstřelky (či blbost) některých jedinců výraznější, a tím nebezpečnější'.

Vzpomínám, že v první obecné jsme si byli docela rovní, a tato základní rovnost se diferencovala, jak jsme rozumu nabírali. Na školním výletě ve čtvrté třídě jeden spolužák, vyhraněný třídní řulipas, se ztratil cestou na Pustevny, hodiny jsme ho hledali, pančelka šlela, až nakonec se zjistilo, že se mu nechtělo stoupat do hor, tak se vrátil k autobusu, kde objeven ani nechápal zlost učitelky a spolužáků. Pamatuji si v šesté třídě, kdy spolužáci Sroka a Janík se rozhodli vypálit školu, a to tím způsobem, že na chlapeckém záchodě uhasili plamen v plynovém ohříváči, na zem postavili zapálenou svíčku a ve třídě čekali, až škola vybuchne a shoří. Naštěstí si školník všimnul smradu plynu, záchod otevřel a vyvětral, svíčku uhasil a zavolal policii. Policie žháře vypátrala, a protože už dvakrát oba propadli, měli 14 let, tak ze školy odešli do 'praktického' života. Jak dopadli, nevím.

Ve třídě osmé spolužák Motloch natáhnul přes školní chodbu silonovou strunu, a když žáci po zvonění vyběhli ze třídy, dva si škaredě natloukli a Motloch se smál. (Motloch se později stal bachařem ve věznicích na Rudém říjnu v Heřmanicích a tam proslul sadismem, což mi kdosi vyprávěl po sametovém převratu.)

Ale dost vzpomínek ze základní školy, když chci mudrovat o globálním světě: vyspělá společnost a lidé v ní se stali zcela závislí na energii, která je podmínkou vyspělosti a vyspělého života, a nafta se stala alfou a omegou pokročilé existence.

A v této pokročilé realitě je nereálné hospodaření s energií, které umožňuje, že naftoví exportéři vytěží barel nafty za pět dolarů a prodávají tento barel za šedesát.

Venezuelský Hugo Chavéz, se topí v petrodolarech a podplácí ty nové, sociální revolucionáře ve střední Americe, aby se ohníčky nepokojů rozhořely. Bez nehorázného bohatství plynoucího z ložisek nafty by Hugo Chavéz byl dalším patetickým revolucionářem jako Fidél Castro či Che Guevara.

V Íránu si odmysleme pytle peněz, které platí Číňané a Evropané íránským teokratům vládoucím v Teheránu, a režim by byl směšný jako Talibán a nikdo by nebral vážně velikášské prohlášení, že Írán vymaže Izrael z mapy světa.

V Rusku evropské obavy z přerušení dodávek nafty a plynu dávají Vladimíru Putinovi povolenku k narušování ruské ústavy a právo exportovat nukleární technologie za dolary do moci-chtivého Íránu.

A bez neuhastitelné žízně po naftě by se svět mohl vyprdnout na středověkou Saudskou Arábii, která petrodolary financuje terorismus a zuřivou antisemitskou a protizápadní propagandu.

Je akorát jediná možnost jak kartel naftu exportujících zemí uzemnit, a to je alternativní energie k pohonu autodopravy a k výrobě elektřiny. Není dnes žádná důležitější politická otázka, než jak zabezpečit energii a nepodporovat petrodolarama žádné pomatené šejky.

Proto jsem volil konzervativce, protože ve svém programu slíbili, že všechny peníze určené na stavbu nových komunikací převedou na vývoj a zavedení alternativní energie do automobilismu a energetiky.

Ross Firla-Sudbury

**

S Moskalkem se loučili celebrity i četníci

Se zesnulým režisérem Antonínem Moskalkem se v sobotu do pražského krematoria ve Strašnicích přišla rozloučit rodina, přátelé i řada filmových osobností. Při obřadu drželi čestnou stráž muži v uniformách četníků, kteří připomínali Moskalkův seriál Četnické humoresky.

Pětasedmdesátiletý Moskalk zemřel minulý týden v brněnském Masarykově onkologickém ústavu. V Brně se poslední rozloučení uskutečnilo již v pátek v kostele u svatého Jakuba.

Herec Petr Kostka na Moskalka vzpomínal jako na "pracanta" a dobrého režiséra, který měl rád herce. Krátce hovořila i herečka Libuše Šafránková, která ztvárnila Barunku v Moskalkově televizním filmu Babička. Slova se ujal i Tomáš Töpfer, který hraje v Četnických humoreskách šéfa brněnské pátrací stanice.

Na smuteční obřad přišlo mnoho lidí z filmové branže. Byla tam spousta herců, například Ivan Trojan, který je jedním z hrdinů Četnických humoresek, dále Luděk Munzar, Jiřina Bohdalová, Simona Stašová, Viktor Preiss nebo Václav Postránecký.

New York
1350 Avenue of the
Americas, New York,
NY 10019-4702

(800) 223-2365
nyc@czechairlines.com

Toronto
401 Bay Street, Suite
1510, Toronto,
Ontario M5H 2Y4

(416) 363-3175
yto@czechairlines.com
CALL CENTRE:
1-866-293-8702

Montreal
2020 Rue Université,
Ste. 2210, Montreal,
Quebec H3A 2A5

(514) 844-4200
ymq@czechairlines.com
CALL CENTRE:
1-866-293-8702

Speciální nabídky

Web Fares

Nejnižší ceny letenek
navštivte naše webové stránky

New ON-LINE booking

www.czechairlines.com

Oznámení české koordinační kanceláře v Torontu.

Češi a Slováci, kteří získali občanství Spojených států ztratili tím okamžikem původní československé občanství.

Československý stát toho využil a vyloučil všechny své bývalé občany, kteří neměli občanství mezi dubnem a listopadem 1991 z možnosti požádat o navrácení jejich majetků.

Výbor Spojených národů pro lidská práva označuje toto jednání za diskriminaci, která je zakázána Mezinárodním paktem o občanských a politických právech, který Československo ratifikovalo v roce 1975.

Česká koordinační kancelář vyzývá všechny Čechy a Slováky, kteří následkem této diskriminace zatím nemohli o svůj majetek požádat, aby se přihlásili o pomoc.

Pomůžeme každému zdarma vypracovat a podat stížnost k výboru Spojených národů. Tento výbor zpravidla vyhoví stěžovatelům a vyzve stát, aby se s žadatelem vyrovnal.

Obrátte se na nás písemně, telefonicky nebo e-mailem.

**Czech Coordinating Office,
Jan Sammer, Secretary,
1103-100 Antibes Drive,
Toronto, Ontario, Canada M2R 3N1
Tel. 416-665-7324
jan.sammer@sympatico.ca**

